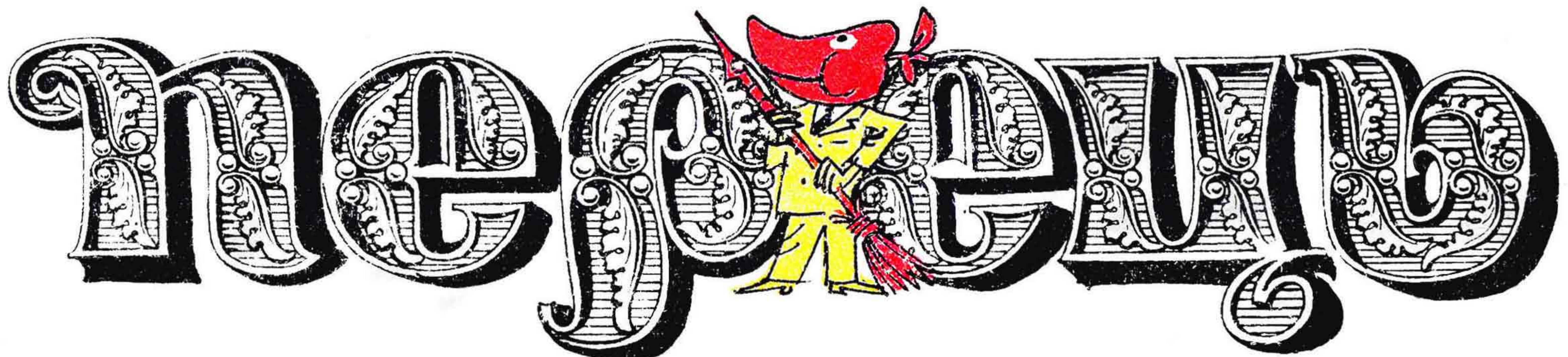

— Як тільки вони вийдуть, кричіть: «Та-ту-у!».

І сміх, і гріх

ПЕРЕКОНАЛИ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

«Через кілька годин після того, як південнов'єтнамські війська при сильній тиловій і вогневій підтримці американців перетяли кордон Лаосу, державний департамент заявив, що ця велика операція «не є розширенням війни».

(«Нью-Йорк таймс»).

«А взагалі кажучи, в доктрині апартхейду нема нічого принизливого».

(Прем'єр Південно-Африканської Республіки Фостер.
З французької газети «Монд»).

«...він несе відповідальність за вбивство 102 східних істот(!)».

«...на лейтенанта з його дитячим обличчям, пухкими щоками приємно дивитися».

«...чудовий хлопець».

(Із звинувачувального висновку у справі ката Сонгмі лейтенанта Уільяма Коллі.

За журналом «Ньюсу-ік»).

«Князівство Ліхтенштейн збільшило свої збройні сили на одну третину — з 21 до 28 чоловік».

...в країні багаті воєнні традиції: 1866 року 58 ліхтенштейнців пішли на австро-прусську війну, повернулись додому 59, — їх командир, австрійський офіцер, забажав прийняти підданство Ліхтенштейна. 1914 року князівство формально одержало «вічний нейтралітет», але й досі перебуває у стані війни з Прусією, яка давно вже не існує».

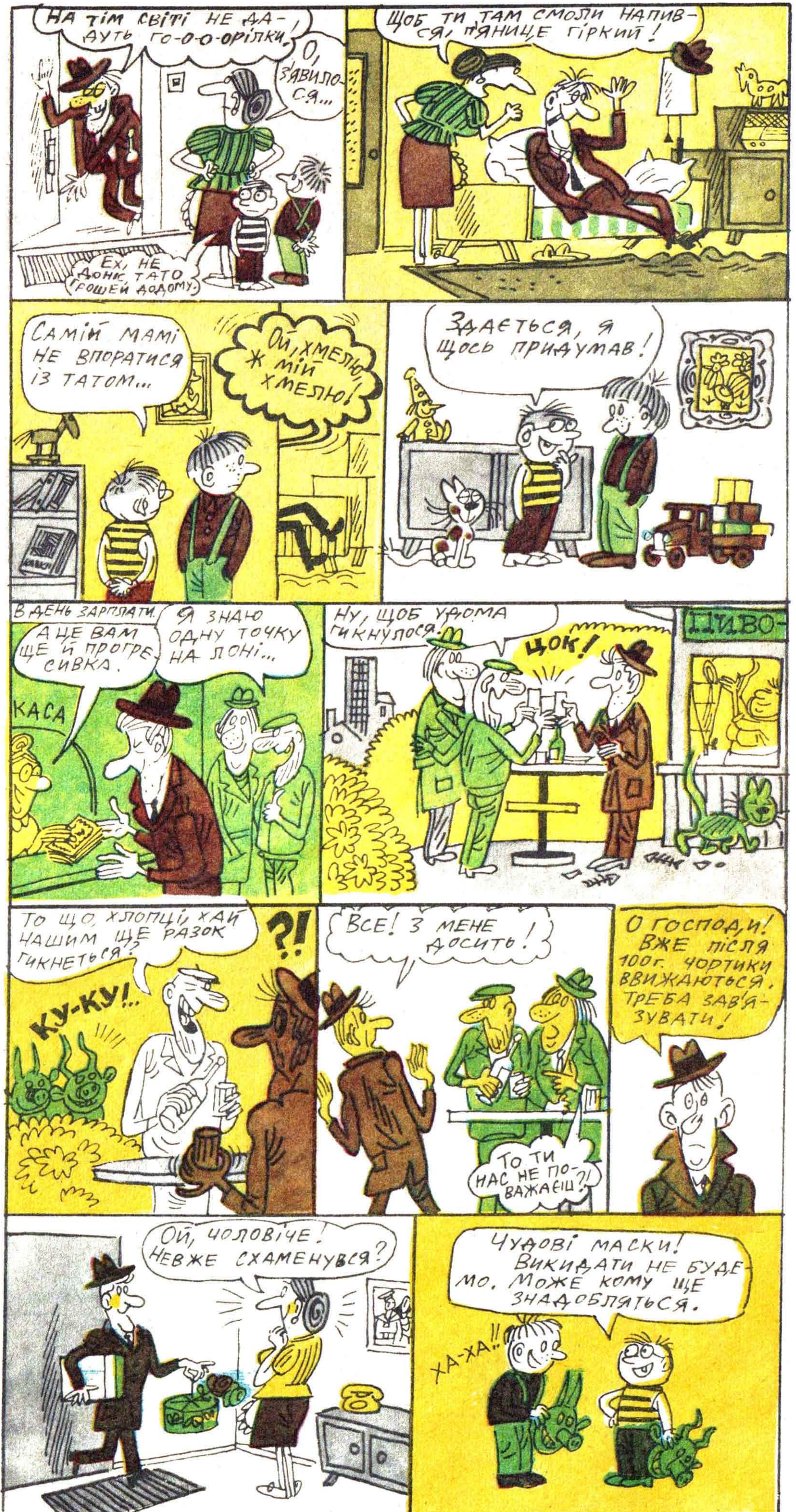
(«Франкфуртер рундшау»).

«То так, якби спалося зі слонем. Хоча він і лагідний, але кожне його хоркання зриває нас на рівні ноги».

(Канадський прем'єр П'єр Еліот Трудо про канадсько-американські стосунки).

«Спад — це коли без роботи залишається твій сусід. Коли звільнюють тебе самого — це депресія... А звільнили мене місяць тому».

(Колишній кадровий робітник заводів «Ріпалік стил» Боб Маркгас.
«Нью-Йорк таймс мегезін»).

ВУЛИЧНИЙ ШУМ БІЛЬШЕ НЕ ЗАВАЖАЄ

Новий, ефективний метод звукоізоляції винайшов колектив овочового магазину № 734, котрий міститься в п'ятиповерховому будинку № 54 26 по бульвару Лепсе в Києві. Обклавши будинок у кілька шарів дерев'яними ящиками з-під овочів, продавці добилися того, що вуличний шум зовсім не проникає в квартири.

На базі цього магазину райплодоовочторг Жовтневого району Києва збирається відкрити філіал науково-дослідного інституту звукоізоляції.

НАДІЙНЕ СХОВИЩЕ

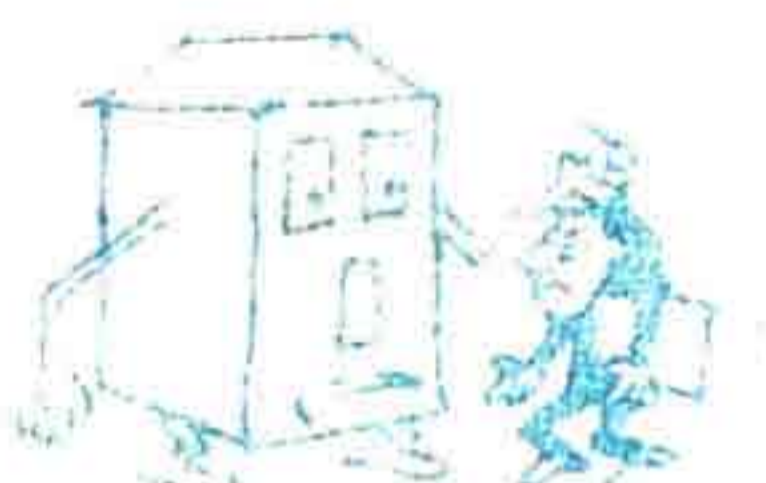
Волинська область. (Блисканкою від власкора). Часто ходять у цю весняну пору до своєї бані колгоспники села Охнівки Володимир-Волинського району. Звідти вони виносять мішки з мінеральними добривами, вантажать їх на машини й вивозять на широкі лани. Жодного грама добрив не пропало за зиму в бані!

ПОМІТНІ СЛІДИ

с. Озеро Володимирецького району на Ровенщині. (Кор. ТАП). Після п'ятирічних старань очолюваного т. Суловим місцевого міжколгоспбуду на будівництві Озерської школи-восьмирічки, тут з'явилися помітні сліди його роботи — стеля взялася мокрим плямами, бо дах протікає, як решето.

Є підстави сподіватися, що це — не останнє досягнення безтурботних бракоробів: ця двоповерхова споруда ще й досі не закінчена, а, значить, ще є де проявити себе й на шостому році будівництва.

РАДІСТЬ — У КОЖНУ КВАРТИРУ!

Оскільки серед населення все популярнішим стає стилізоване оформлення квартир, директор Дубриничського лісокомбінату на Закарпатті т. Мельник дав вказівку надсилати будівельникам спеціальний лісоматеріал. Івано-Франківське ремонтно-будівельне управління № 1 вже одержало від комбінату кілька вагонів кривого буку та гнилих хвойних дерев, з яких можна виготовити оригінальні, стилізовані під глибону старовину, віконні рами, двері та дошки для підлоги. Любителям модних інтер'єрів ініціатива т. Мельника, безперечно, принесе багато радості.

ЩЕ ОДИН РЕЗЕРВ ЕКОНОМІЇ

Житомирська область. (Кор. ТАП). Надзвичайною популярністю користуються у селищі Брусиліві курси канатоходців, що діють уже п'ятий рік. За цей час посвідчення майстрів одержали дев'ять тисяч чоловік. Усі вони з успіхом застосовують своє уміння на практиці: швидко перебираються по канату через річку Здвиж. У зв'язку з цим Коростишівський райвиконком вирішив припинити будівництво моста, розпочате в Брусиліві п'ять років тому. На заощаджені кошти буде придбано велику партію канатів.

— Ми в себе на заводі кожний рік обновляємо техніку...

Усе значно простіше. Збере уповноважений товариства по сприянню армії і авіації гроші — і почуває себе на сьомому небі.

Збере внески представник Червоного Хреста (кров з носа, а гроші плати!) і поставить на цьому хресті.

У справі збирання грошей і пожежники працюють з вогником. Збирає грошовий врожай і представник «Колосу», і робить це на високому спортивному рівні.

А щоб щастя робітників і службовців було більш повним, райвиконком додав ще один вид багатоборства — лотерею. Щомісяця кожному дають по лотерейному квитку. Причому, сервіс тут поставлено на широку ногу — щоб люди не шукали 50 коп. по кишенях, гроші відраховують з зарплати.

Одним словом, все робиться для того, щоб робітники згаданих заводів були задоволені.

С. ОЛЕЖКО.

с. Білий Колодязь
Вовчанського району
Харківської області.

Якби ви знали, як важко бути багатоборцем! Не тим, який штовхає ядро, кидає диск, стрибає та бігає. То — дитячі іграшки.

А от спробували б ви стати одразу членом чотирьох добровільних товариств — ДТСААФ, Червоного Хреста, протипожежного і спортклубу «Колос».

Перебуваючи таким «многочленом», треба одночасно вчитись у авто-мото, санітарному і протипожежному гуртках, плигати з жердиною, чи піднімати штангу. Якщо ви думаєте, що на ремонтному і цукровому заводах Білого Колодязя один чи два таких багатоборці, то ви помиляєтесь. Тут усі робітники і службовці захоплені тим дивним хоббі.

Звісно, що від такої великої кількості гуртківців могло б утворитися Вавилонське стовпотворіння, але завдяки добрим дядям — керівникам тих товариств, нічого подібного немає.

— І де вони стільки посуду дістають? Кожного дня тарілки б'ють.

В Одесі розвелось багато дармоїдів... Мавпа стала людиною завдяки праці. Чи може людина стати мавпою, якщо не працюватиме?

(З листа одесита до редакції).

Наш кореспондент нещодавно побував в Одесі. Бачив окремих унікумів, брав у декого з них інтерв'ю і дійшов висновку: в Одесі такого трапитися не може. Нижче друкуємо його науково обгрунтовану розвідку. В ній автор розкриває сім основних причин, які, на його думку, заважають одеському (та й не тільки одеському!) дармоїдові перетворитися на свого пра-пра-пра-прашурра.

Громадськість в Одесі занепокоєна. Міліція теж. Їх турбує питання: що собі думають ті, що не працюють. Одразу й відповімо: нічого не думають. Деякі уже зовсім перестали думати. Скажімо, Саша Братков, який живе по вулиці Р. Люксембург, 3/52, запевняє, що в усьому винні зарубіжні туристи. Вони йому заважають працювати. Бо дразнять його широку натуру імпортованими запальничками, жуйкою, сигаретами, парасольками. А він не може втриматися, щоб того всього не перекупити. З цього й живе, як і його «колеги по роботі», Анатолій Пашковський за кличкою «вільний художник» і природжений «лорд» — Женя Гарбуз із профтехучища.

Друге питання, яке цікавить одеситів: якщо людина пішла від мавпи, то чи може відбутися еволюція навпаки? Може, коли є відповідні умови. В Одесі таких умов нема. Цьому заважають:

ПЕРШЕ: одеська міліція. Вона поставила перед собою мету — з кожного дармоїда зробити людину. Отже, про нормальний розвиток дармоїда у протилежний бік говорити ще рано.

ДРУГЕ: трудяща, портова індустріальна Одеса, робітники заводів і фабрик.

— Жора, кинь корчоти із себе живописця, — кажуть одесити-трудівники. — Не ганьби рідну Одесу, приходь до нас працювати. Станеш людиною.

«Аристократи» у відповідь посміхаються: — Моя мамаша не переносить бензинового запаху і мозолястих рук. Вона любить ніжність і ласку.

Таку «ласку і ніжність» під крильцями своїх дружин, яких «жоржики» називають

„Аристократи“ з Привозу

«мамашами», знаходять: Жора Іскренко з вул. Орджонікідзе, 58/4, Толик Рузанов з вул. Петра Великого, 21/7, і, як пишуть у звітах, багато, багато інших.

ТРЕТЄ: спекуляція — деякі групи дармоїдів займаються нею. Продають біля «Дитячого світу» надувні імпортовані бюстгальтери, синтетичні комбінації, безрозмірні трико і рейтузи. Те ж саме робиться на Дерибасівській, на міській барахолці і в Пасажі. Що не кажіть, а це вже праця. Значить, і тут не створено сприятливих умов для регресу дармоїда. Це може підтвердити «великий комбінатор» — Рома Сафранський, а також і Володя Авер'єв з Приморського району.

ЧЕТВЕРТЕ: знаменитий одеський Привіз і вокзал. Тут дармоїди за копійки частенько підносять (як припече) кошики з свіжомороженим хеком, тріскою, капітаном (вид риби), клумаки, валізи. Це теж робота. Та ще й, як сказав Толя Калішенко — інженер-металург за дипломом і волюгога за професією, — робота для «ари-

стократів». З цим погоджується і його приятель по бродяжництву — «граф» Петро Ілліч Казанський і «чорнороб» — Вітя Шостак із вулиці імені Радянської міліції, 3/3.

П'ЯТЕ: рейди та облави, які час від часу влаштовуються на дармоїдів. Одним словом, немає людям спокою. А спокій для дармоїда — це ж перше діло. Окрім того, їм читають лекції, нотації, проводять з ними бесіди, знайомлять з постановами, указами. Якщо це не допомагає, погрожують прокурором, кодексом і судом. Затримують у спецприймачках і навіть влаштовують їм трудотерапію: рекомендують підмітати тротуари, вулиці, сквери, розчищати від сміття території заводів та фабрик. Так, чого доброго, можна привчити дармоїда до праці й не дочекатися перетворення у його далекого предка. В цьому глибоко переконані й «народжена вільною» — Марина Гончарук, «чорноморська красуня» Надюша Афанасьєва з вулиці Відрадної, 6/7 та «герцог» — Жора Белоголов (він же — Юра) з вулиці Гагаріна, 27/9.

ШОСТЕ: різні бюрократичні довідки, якими часто переривається процес дармоїдства. Скажімо: дармоїд чотири місяці сидить без роботи, тобто розвивається. Тоді його попереджають, що почнуть притягати до криміналу, якщо негайно не влаштується на роботу. (І тут роботою загрожують! Збожеволіти можна!). Дармоїд з переляку (ще, значить, усвідомлює) влаштовується на роботу. Тиждень-другий працює, бере довідку, показує де слід, і звільняється з роботи за власним бажанням. І знову гуляє дозволених законом чотири місяці, і так — до безконечності. За найсвятіші приклади цього можуть правити Толя Кушнір з Жовтневого району і Олег Данилов з вулиці 1905 року, 11/24.

СЬОМЕ: є ще одне — головне лихо для одеського дармоїда — одеські акації. Як тільки у них (дармоїдів) з'явиться справжній потяг до життя предків і вони почнуть лазити по деревах, боюсь, бісові діти поколяться. Бо що не кажіть: акація таки не дуже підходяще дерево навіть для справжньої мавпи, а тим паче для людини, яка на чотирьох поки що ходить тільки після доброї чарки.

О. ФЕДОРЕНКО,
спец. кор. Перця.

м. Одеса.

БИЦЯ

[Казочка-баєчка не для дітей]

На полі день у день гуляє Биця.
Уміє бекати і лобом битися.
Сміється дехто: — Хай мале гуляє!..
А Биця вже Біка під бік штовхає
І заміряється ударити Телицю...
Ой, треба бити Бицю!

КОСА І КАМІНЬ

[Байка-жарт]

Коса наскочила на Камінь —
Аж задзвеніла, загула.
Штовхала п'яткою, носком, боками,
А вколупнути не могла.
І вгамувалась. Сперечатись — годі.
На сіні біля Каменя лежить.
— Терпіти мушу...

І терпить.
Хіба що забряжчить сердито при нагоді.

— Погана то коса, — озвався мій сусід, —
Любителю вставити своє слівце до діла. —
Он баба Настя — ух, косища! Сила!
Як камінь, був її покійний дід,
І все-таки загризла, підкосила.

Павло КЛЮЧИНА.

Мал. А. СВИНЦОВА

— Доведеться придбати телевізор і для цього відділу, бо всі збігаються дивитися репортажі про футбольні матчі до головного конструктора.

ПРЕЛЮД ДО ОБІДУ І САМ ОБІД

Особисто я відчуваю перевагу сімейного життя над холостяцьким, коли сідаю до столу. Що може бути краще сніданку чи обіду, приготовлених дбайливими руками дружини. Нежонатий, що запихається вранці сухим бутербродом з ковбасою чи шука натщесерце найближчу їдальню, викликає у мене співчуття. Та мова — не про шлюб і сім'ю, а про громадське харчування. Бо на становищі холостяка може опинитися кожен.

Якщо ви приїдете до Нікополя, то, перш ніж знайомитись з містом чи влаштовувати службові справи, неодмінно подастесь до їдальні. Їх тут чимало, і кожна чимось відрізняється від інших.

Узяти хоча б холодні закуски. Який підвищений апетит має викликати у відвідувачів їдальні № 8 заводу ферросплавів холодець із щетиною. Хіба не цікавий кухарський задум: підкласти клієнтові свиню у найнатуральнішому вигляді? А як винахідливо реалізують у їдальні № 7 сир! Свіжий сир кладуть на тарілочку разом із засохлим і отак на контрастах виховують у відвідувачів добрий смак.

Та холодні закуски — це тільки прелюд до обіду. Кожен знає, що без найкалорійнішої — м'ясної страви ситим з-за столу не встанеш.

У меню будь-якої нікопольської їдальні завжди фігурує котлета. За формою вона скрізь однакова, за вмістом відрізняється. За вмістом хліба.

За існуючими нормами, у рубленій котлеті з яловичини чи свинини має бути 18 процентів хліба. Не більше. Та працівники їдальні, демонструючи творчу ініціативу, кладуть у котлету значно більше (їдальні №№ 5, 7, 8, 9, 10 комбінату громадського харчування; їдальні №№ 2, 3, 8 відділу робітничого постачання Південно-трубного заводу). А під час однієї з перевірок їдальні № 5 (завідуючий М. Жаров) у котлетах виявилось хліба на 3,2 процента вище норми!

Чи ж багато важить один такий процент? А дещо важить.

Закону збереження матерії кухарі не порушують. Боронь боже! Готова котлета завжди має сталу вагу — на скільки процентів завищено вміст хліба, на стільки ж процентів «зеконмлено» м'яса. Ну, а один процент «економії» при виготовленні, скажімо, чотирьохсот яловичих котлет на день дає 2 кілограми м'яса. 2 проценти дають 4 кілограми... Кому, питається, дають? Та вже ж не відвідувачам їдальні.

Не важко помітити, що підприємства громадського харчування у Нікополі різняться між собою й овочевими стравами. Якщо, скажімо, в одній їдальні картопля має сіруватий колір, то в іншій вона вже бура, а в третій просто таки чорна.

Овочі комбінатові громадського харчування постачає міськхарчоторг, яким керує В. Добробабин. Ця ж ор-

ганізація постачає овочі і магазинам але там вони мають кращий вигляд. Керівники харчоторгу виходять, певно, з того, що у магазині поганої капуста ніхто не купуватиме, а їдальні... ті усе «перероблять».

Тепер наголосимо на тому, що об'єднує усі заклади Нікопольського комбінату громадського харчування (директор І. Г. Застука). Об'єднує їх виконання плану і — відповідно до цього — щомісячна прогресивна оплата. Виконання плану для комбінату — на першому плані. Ну, а якість страв, то діло таке. З'їв відвідувач борщ чи не доїв — усе одно заплатив. Товарооборот зростає.

Та все ж є у Нікополі місця, де можна попоїсти із задоволенням.

Якщо ви побуваєте хоч раз у загальнодоступній їдальні № 4 заводу імені Леніна, то приїдете сюди й удруге. На кухні — царство електрики: електричні плити й котли, млинцева машина (до речі, пече млинці тільки тоді, коли в неї закладено продукти за нормою), шафа для приготування м'яса струмами високої частоти... На потоці — великий вибір страв. І кухарі можуть, не кривлячи душею, бажати відвідувачам: «Смачного!»

Особливої ж уваги заслуговує ресторан «Хвиля», де директором Олександра Павлівна Олександренко. Побувавши у «Хвилі», починаеш розуміти, що кулінарія — це мистецтво. Олександра Павлівна не просто адміністратор: вона сама розробила рецептуру дванадцяти фірмових страв. І яких страв!.. Коли О. П. Олександренко розповідає, як готується, скажімо, м'ясо «Новинка» («Відварену яловичину нарізає дрібними шматочками, заливає грибним соусом, додає твердого сиру, ставите у духовку...»), у вас починає котитися слинка. А коли ви ту «Новинку» ще й покуштуєте, то неодмінно попросите книгу скарг. Щоб записати подяку.

Отож, зайшовши після ресторану у їдальню, ви мимоволі порівнюєте і замислюєтесь.

Хіба не можна запозичити з досвіду «Хвилі» основного — бажання робити людям приємне? Хай не буде у їдальні дванадцяти фірмових страв. Але хай буде на рівні повсякденний асортимент. А якби ще кожна їдальня мала своє «обличчя» — дві чи бодай одну свою страву, про яку слава добра ішла б. Щоб і нікопольці, і приїжджі знали — в їдальні № 2 готують такий борщ із пампушками, якого не покуштуєш і вдома, а, скажімо, у їдальні № 5 подають такі дурни, що тільки пальчики оближеш. Ось тоді, певно, не заходила б і мова про переваги домашнього обіду.

А поки що... Особисто я щодня адресуюсь до жінки:

— Що смачненького в нас на обід?

Л. ШИЯН,
спец. кор. Перця.

м. Нікополь
Дніпропетровської області.

Про користь анонімок

ГУМОРЕСКА

Серед службової кореспонденції, яка лежала на столі, увагу Петра Григоровича Патериці, начальника конструкторського бюро фабрики дитячих іграшок, привернув конверт із двома птахами на ньому й поміткою «особисто». Птахи — чи то снігурі, чи то ворони, примостившись на горобині, дзьобали ягоди.

Щоправда, не птахи привернули увагу Патериці, а почерк на конверті. Незугарні, наче напідпитку, літери навіть без графологічної експертизи підказували: автор, щоб його не спіймали за правницю, писав лівою.

— М-м-так! — мугикнув Патериця.

Хвильку повагавшись, узяв конверт і підійшов до вікна. Труснув, прислухався. А вже потім рішучим жестом підніс угору і подивився на конверт так, як дивляться через закончене скло на сонце. Та конверт не просвічувався.

— М-м-так! — вдруге мугикнув Патериця і простягнув руку по ножиці.

Акуратно надрізвавши конверт, він злегка потрусив його. Аркушик-метелик плавно опустився на поверхню стола. Ті ж таки нетверезі літери вимережували: «Доводимо до вашого відома, що новий інженер Микола Котигорошко коли не щодня, то через день дозволяє собі приходити на роботу під кутом сорок градусів. Такого неподобства терпіти не можна. Коли не вживете заходів, повідомимо вище. I. IV. Група товаришів».

— М-м-так! — втретє мугикнув Патериця. А потім ще і ще раз перечитав і глибоко замислився.

Слід зауважити, що Петро Григорович найбільше в світі не любив викликів у вищу інстанцію і пняків. Про цю його слабкість дуже добре знали працівники конструкторського бюро. І, зрозуміло, оберігаючи спокій свого керівника, працювали старанно. Ну, так, щоб обійтись без втручання інстанції. А відносно того, щоб, скажімо, хтось із конструкторів у робочий час насмілювався прикласти до «стрибунця» чи там спорожнити кувальця пива, то й подумати про таке було гріх.

«А тут, — розмірковував Патериця, дивлячись на анонімку, — зовсім зелене, можна сказати, ще в колодочки не вбілось, а вже закладає. Ну й ну!»

...Микола Котигорошко, ставний здоровань із карими очима і дбайливо зачісаним темнокаштановим чубом, соромливий од природи, кожного разу, як його кликали до когось із начальства, розгублювався. От і тепер, присівши до приставного столика в кабінеті Петра Григоровича, він не знав, куди подіти руки. То записав їх у кишені піджака, то вихоплював і клав на стіл.

«Чує кіт, — констатував про себе Патериця, — чие сало з'їв. Ну, нічого, нічого...»

— Ви отут, — і подзьобав вказівним пальцем по кресленню, наче курка по сковороді, — пропонуєте модернізувати ходову частину моделі СА-4. Як ви це собі мислите?

І підвівся з крісла. Перегнувся через стіл...

Котигорошко й собі зірвався.

— Розумієте...

— А ви не бійтесь, — підбадьорив Патериця. — Між іншим, я не кусаюсь. Прошу сюди ближче.

Коли нахилились над столом, розглядаючи креслення, Патериця зробив глибокий вдих через ніс. Не вловив ніяких підозрілих запахів. Вдихнув ще раз. А потім, слухаючи Котигорошка, всмоктував повітря, як гідропомпа воду. «Дивно... Мабуть, сьогодні, — подумав Патериця, — ще не встиг. Понюхаємо, що покаже наступний день». Вголос же сказав:

— А чим ви, власне, захоплюєтеся? Зрозуміло, у вільну годину.

Котигорошко зовсім знітився. Оговтався і с'як-так розповів.

— Іспанську, кажете, вивчаєте? Це добре...

І в наступні дні (Котигорошка викликали для якоїсь консультації або для виконання дрібного завдання) антиалкогольні індикатори Патериці нітрішечки не реагували.

«А може, — майнула ляклива думка, — в мене той... атрофується нюх».

Та паніка, як виявилось, була передчасною. Консиліум в особі знайомого лікаря вніс у цю справу цілковиту ясність:

— У тебе, голубе мій, нюх не гірший, ніж у мого Рекса. Слово честі.

Зрозуміло, така категоричність заспокоїла на певний час. Однак не настільки, щоб Патериця викинув з голови Котигорошка. Він думав: яким чином удається Котигорошкови ошукати його нюх? І таки подумався. Не інакше, як заїдає. Тільки чим?

Якось в обідню перерву, вибравши момент, коли водії таксі на зупинці в чеканні клієнтів ведуть світські розмови, Патериця поставив перед ними це життєво-пекуче запитання. Таксисти, переконавшись, що мають діло не з переолягненим автоінспектором, охоче поділились набутим досвідом. Вони порадили Патериці зажовувати чарку або мускатним горіхом, або кардамоном, або зернятками смаженої кави.

Після цього Котигорошко знову завчав до кабінету Патериці. Та скільки б не приношувався Петро Григорович, усе марно. Не пахне — і край. Зате за цей час Патериця розкусив, що Котигорошко — тямущий інженер, вільно володіє трьома іноземними мовами, а не ще й іспанську почав вивчати. А ще дізнався...

Та хіба мало про що може дізнатися керівник, коли часто зустрічається з підлеглим! Принаймні в чотири рази більше, ніж з анкети у відділі кадрів. Та одна думка бентежила Патерицю: хто міг написати на Котигорошка? І він узяв і ще раз уважно перечитав анонімку. Перечитав і щосили лягнув себе по лобі: лист датувався першим квітня.

— Ну й ну!..

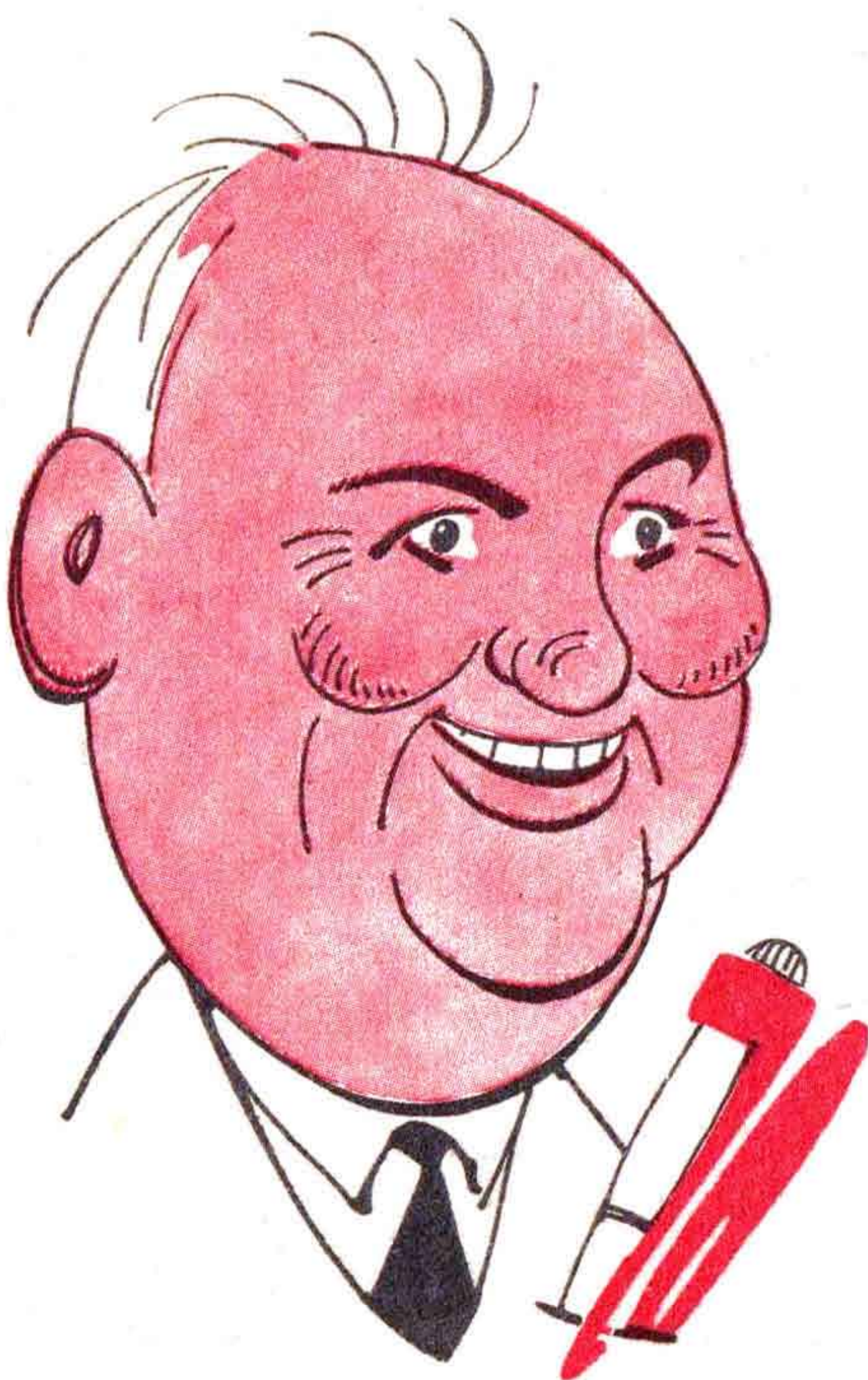
* * *

Цими днями Петро Григорович Патериця залишив наше конструкторське бюро. Пішов працювати в об'єднання. Хто тепер у нас начальником? Та Котигорошко! Сам Петро Григорович рекомендував.

— Кращої кандидатури, — сказав, — як за діловими, так і за моральними якостями, нам і не знайти. Можете довіритись моему нюхові — ніколи ще він мене не підводив.

...Як бачите, і анонімки можуть інколи принести користь. Звичайно, якщо вони написані першого квітня.

М. ОЛЕСЬ.

Юрію Олексійовичу МОКРІЄВУ,

автору гумористичних збірок «Усмішки
Гордія Смішки», «Сто колючок в боки»,
роману «Слід на землі» та інших
книжок, п'єс та сценаріїв,

з нагоди сімдесятиріччя

Ну хто не зна Гордія Смішки?!
Це ж саме він вже стільки літ
Нам видає такі усмішки,
Що всяк береться за живіт.

Та ювіляр не тільки сміхом
Відомий нам. Уже давно
Він творить глядачам на втіху
І для театру й для кіно.

Отож воно, як подивиться,
То він лишив помітний слід...
Ще й порох є в порохівницях
Й ніхто не скаже, що він дід.

На діда він ніяк не схожий
І, незважаючи на вік,
Наш ювіляр, як треба, може
Сто колючок всадити в бік.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

Текст Ю. КРУГЛЯКА.

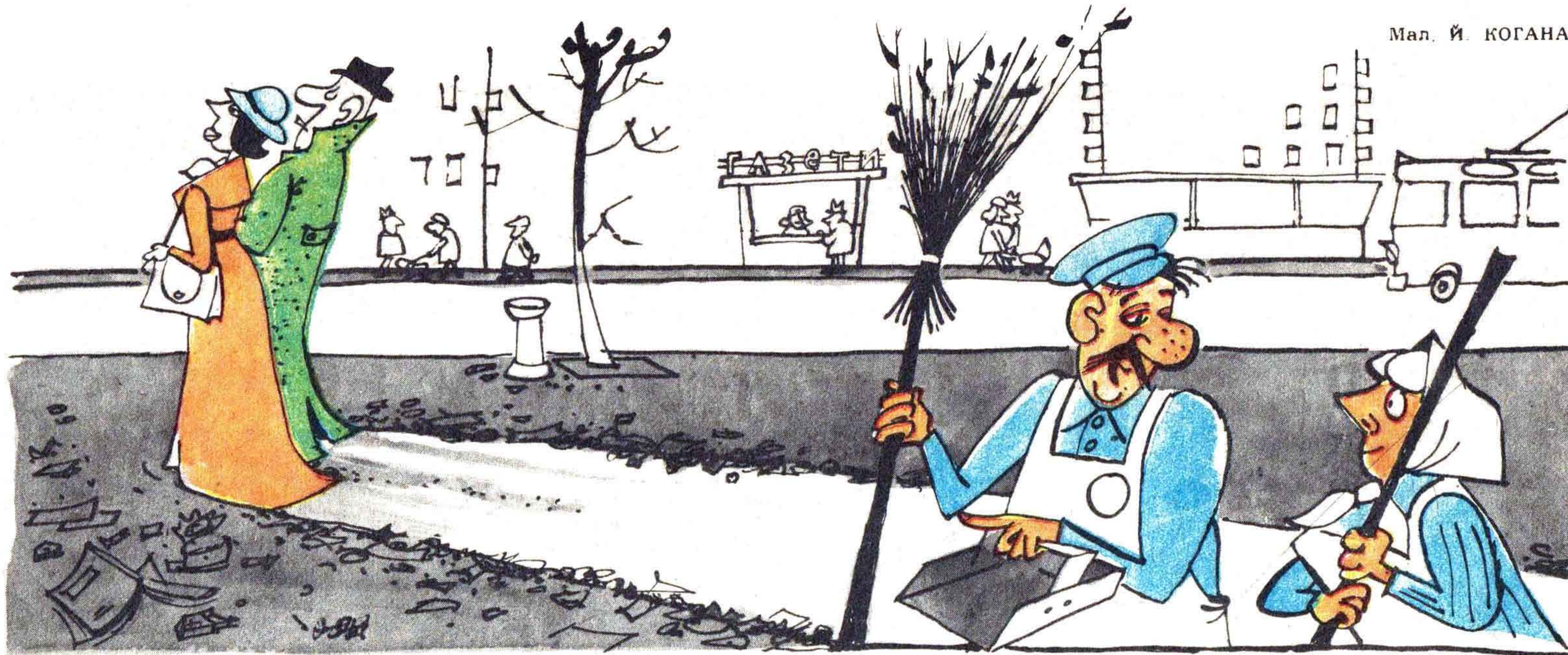
ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Директор Лубенського професійно-технічного училища № 12 Осадчий Г. Є. полюбляв керувати справою темпераментно. З цією метою, йдучи до училища, він обов'язково підігрівав себе спиртним. У «підігрітому» стані директор не завжди ліз у кишеню за словом, а більше

сипав на голови викладачів і учнів слова грубі, брутальні.

Лист про це надійшов до редакції «Перця». Секретар Лубенського райкому КП України т. Опацький повідомив, що факти підтвердились. Осадчого Г. Є. з посади директора училища знято.

Мал. Й. КОГАНА

— Чудова мода. Дуже полегшує нам роботу.

Якби Сава, така й слава

СКАРБНИЦЯ КОРОЛЯ ВІНИКІВ

Рожевою мрією юності у Федора Харитоновича Зеленського було: роздобути довідку про інтелектуальну неповноцінність. Волею випадку десь ще 1946 року в історії хвороби 19-річного Феді з'явився запис: «соматогенний психоз». Порушення це, як стверджують медики, незначне і не пов'язане з захворюванням психіки. Проте початок було зроблено. Маючи тверду волю і залізний характер, Зеленський в наступні роки посилив свій натиск на психіатрів, і вони дописали йому «истероневроз».

А через якийсь час Зеленський торжествував: в історії його хвороби значилося: «шизофренія».

— Документи, отже, в порядку, — вітшився він. — Тепер можна й до діла братися. Діло знайшов на околиці Черкас, там, де були відведені під забудову землі.

Розорав один гектар, потім два. Згодом і до п'яти дійшло. На «піднятій цілині» посіяв просо. Сорту «Сорго». А коли те просо визріло, самозваний землевласник наwerbував робочої сили і відкрив щось на зразок цеху по виготовленню віників.

Скільки можна заробити на

віниках? Сто карбованців, двісті?

Федір Харитонович викинув на ринок понад 10 тисяч віників і, поклав до кишені 5 тисяч карбованців чистої виручки.

В Черкасах Зеленський торгував мало. Його тягло в центри, де більший попит на віники і менше конкурентів. З далеких рейсів комерсант порожняком не повертався. Натрапивши в Ленінграді на репродукції китайських картин, що зображували гарненькі жіночі личка, він тут же змиктив: такий товар може піти.

І не помилився. За якийсь рік чи два мало не всі хати сіл Черкащини та Кіровоградщини прикрасились китайськими репродукціями, а «скарбниця» Зеленського поповнилась ще 12 тисячами карбованців.

Не раз, правда, траплялося, що в розпалі гешефту, коли від комерції дух захоплювало, з'являвся міліціонер, брав під козирок і запрошував:

— Громадянине, проїдімо зі мною.

Потім Федора Харитоновича всадовлювали на обгороджену лавку і попереджували:

— За неправдиві показання суду...

Та Зеленський обривав суддю на півслові, діставав доро-

гоцінну довідку або радив звернутися за роз'ясненням у Черкаський обласний психоневрологічний диспансер — і його тут же відпускали з богом на всі чотири сторони.

З чотирьох він вибирав одну — черкаську, де на нього чекало нове велике діло.

Як інваліду і пенсіонеру, Зеленському в місті Черкасах по вулиці Лазо, 280, було виділено ділянку під забудову. Згідно з проектом, мав поставити там звичайну собі хату, а поставив двоповерховий будинок площею на 120 квадратних метрів.

— Для чого самотньому чоловіку такі апартаменти? — дивувалися сусіди. Та скоро перестали.

Коли Зеленський пронумерував кімнати (їх виявилось сім) і завіз туди ліжка та матраци, то відразу ж приступив до укомплектування житлової площі квартирантами. В кожну кімнату ставив по двоє ліжок. На кожне ліжко поселяв двох квартирантів. З кожного брав по 15 карбованців за місяць. За підрахунками комунальників, протягом трьох років Зеленський одержав квартплати 5143 карбованці.

Правда, спокійно підбивати дебет Федорові Харитоновичу

заважали сторонні люди. Міліцію він відшив одразу. А от з фінагентами, що вимагали податок з нетрудового доходу, довелося трохи поморочитися.

Пробував налякати їх сокирою — не злякалися. Тоді сів за стіл і написав заяву в облфінвідділ (до заяви додав копію вже знайомої нам довідки) — і тут же був звільнений від податку. І раз, і вдруге, і втретє.

Успіх, як бачите, всюди супроводжував Зеленського. Але він на досягнутому не зупинився — останнім часом знову почав натискати на лікарів-психіатрів, щоб ті посприяли йому перебратися з третьої групи інвалідності в другу.

Цей перехід був конче потрібен. Справа, бачте, така. Хоч Зеленський офіційно і вважається парубком, але одночасно він є також батьком чотирьох дітей, які живуть і виховуються в школі-інтернаті. Доводилось дещо витягати з кишені. А витягати не хотілося. От і закрутив нову справу.

В народі кажуть: крути, та не перекручуй. Федір Харитонович перекрутив. Короля віників запросили в Київську психіатричну лікарню імені Павлова на предмет встановлення діагнозу. І виявилось, що шизофренією він ніколи не хворів. І що за все йому належить нести відповідальність. Повною мірою.

А якби не перекрутив? Тоді, напевно, й досі вдавав би блажененького, рахував потишеньку прибутки та посміювався над довірливими черкаськими медиками.

І. НАУМЕНКО.

ЯК ПЕРЕМАГАТИ

(Маленькі хитрощі)

Звичайно, кожному, хто робить перші кроки у спорті, ввижаються лаври чемпіона. Кожному хочеться стати найсильнішим, найспритнішим, найпрудишим. Але як? Як наблизити очікувану мить? Тренування? Режим? Погодьтеся, це тривалий і виснажливий процес. Потрібні місяці і роки, щоб поліпшити свої досягнення на сантиметр, на частку секунди!

Наші поради відрізняються від інших тим, що ми даємо гарантовані рецепти, безвідмовні способи завдати і всюди перемагати. Не має значення майстерність і сила вашого суперника. Варто оволодіти цими невеличкими хитрощами, і ви обов'язково перемажете.

Порада перша

Ви берете участь у лижному кросі. Зараз пролунає команда: «На старт!» Нерви напружені до краю. Ноги тремтять. У суперників, звичайно. А ви на диво спокійні. Усім знайомим твердо обіцяєте:

— Перше місце — моє!

Ваше зухвальство викликає черговий приступ злості в суперників. У них ще більше напружуються нерви. Ще більше тремтять ноги.

А ви спокійно стартуєте. Потім впевнено фінішуєте. І, безумовно, перемагаєте. Бо:

а) один з ваших суперників зламав лижу на першому ж метрі;

б) у другого тріснули обидві лижі на середній дистанції;

в) третій взагалі поїхав у протилежний бік, бо мав викривлені лижі.

А все тому, що ви подбали, щоб всі, крім вас, змагалися на лижах виробництва Чорноострівської лижної фабрики (на Хмельниччині). А продукція цього підприємства має і тріщини, й сучки, і кривизну ліній.

Порада друга

Ідуть перші хвилини футбольного матчу: Ваша команда замість традиційної розвідки несподівано переходить у напад. Вона штурмує ворота суперників усіма одинадцятьма гравцями — разом з воротарем. Не встигне суперник прийти до тями, як м'яч опиниться в його воротах.

Та, як відомо, перший гол — це не перемога. Ось тут і знадобиться одна з ваших маленьких хитрощів. Як утримати перевагу?

А ось як. Тільки-но почнется гра з середини поля, як ваш форвард гарматним ударом посилає м'яч на трибуни. Звичайно, м'яч на поле не повертається. Навзамін викидається ніпельний м'яч виробництва Київського комбінату «Спорт».

Після кількох ударів цей м'яч почне випускати повітря. І незабаром перетвориться на ганчірку. А ганчірку, зрозуміло, суперник гола не заб'є.

Порада третя

Досвідчені спортсмени нічим не видають своїх справжніх почуттів до суперника. Вони намагаються йому посміхнутися чи навіть руку потиснути.

Ви ж повинні піти ще далі. Подарувати суперникові, скажімо, перед легкоатлетичним кросом спортивну форму. І сказати йому, що були б дуже раді, якби він виступив на змаганнях саме у цій обнові.

У суперника, звичайно, не вистачить нахабства вам відмовити. Він надягне, і... перемога в кишені. У вашій, звичайно. Річ у тім, що під час кросу головна увага суперника буде прикута до... трусів. Вони весь час спадатимуть, а суперник весь час їх підтягатиме. Думати про перемогу йому буде просто ніколи.

Запам'ятайте, випускає ці чарівні спортивні форми Донецька трикотажна фабрика № 2. Випускає, не дотримуючись стандартних розмірів.

П. ЮРЧЕНКО.

Мал. Б. СТАРЧИКОВА

Спортивний бюлетень Перця

Мал. В. ГОРВАЧОВА

— Сусідко, а за яку команду ваш чоловік у цьому сезоні грає?

НОВОМИКОЛАЇВСЬКА ЗАГАДКА

Якщо ви запитаете у голови Новомиколаївського комітету по фізкультурі і спорту М. Дранка: «Чи люблять у вашому районі спорт?» — він, не вагаючись, відповість: — Аякже. Спорт — це дозволя, змушення, гармонійний розвиток.

Основна спортивна організація району — добровільне товариство «Колос», до якого входять фізкультурні колективи колгоспів. І про увагу до цих колективів не можна говорити без захоплення.

Які чудові умови створено для тренування сільських спортсменів у осінньо-зимовий період! Який діапазон, які можливості! У будинках культури вони енергійно змагаються в шахи, шашки, а у колгоспі «Мир», як твердить член спортивної ради артилі В. Подрез, навіть у доміно. Коли ж по-всесвітньому усміхнеться сонце, настає благоденна пора футболу.

Цього року на призове місце може розраховувати футбольна команда колгоспу імені Кірова. За розпорядженням голови

колгоспу М. Кучерявого футбольне поле переорали. На думку голови — тонкого знавця спорту — це стане для молоді чудовим стимулом: шукаючи нову базу, вона розвиватиме у собі ініціативність, маневреність, здорову спортивну енергію.

Великих успіхів, безперечно, досягнуть у фізкультурному колективі цієї артилі і майстри настільного теніса. У Будинку культури поставлено тенісний стіл. Є ракетки. Пластмасових м'ячів, правда, нема. Але то не біда — хіба ж важко знайти їм заміники? Картоплина, цибулина, яблучка нового врожаю — все може піти в хід, якщо по-справжньому любиш спорт.

На жаль, у товаристві «Колос» немає жодного тренера. Обмаль і штатних інструкторів по спорту. Виручають ентузіасти. Згадуваний уже член спортивної ради колгоспу «Мир» В. Подрез небезпідставно радить:

— Якійсь часині не мали інструктора. Тепер знайшли хорошого хлопця — мінчив курси транктористів!

Найкраще свідчення турботи про сільських фізкультурників — спортивна база Новомиколаївського району. Тут є аж три спортзали! Шкільні. І деяким фізкультурним колективам колгоспів, що виявляють наполегливість і спритність, зрідка навіть удається у ці зали проникнути.

У самому районі, біля тихої річки, є спортивний оазис — футбольне поле колгоспу «Росія». Навіть не поле, а цілий спортивний комплекс — саме поле, футбольні ворота, два баскетбольні щити і кілька перекосочених лав для болільників.

Тож хіба не дивно, що за такої уваги до молоді з боку керівників району і районного комітету по фізкультурі і спорту на сільських спортивних іграх новомиколаївський «Колос» посів в області тільки 13 місце! Чому таке сталося? Над цією загадкою у районі й досі голови сушать.

Л. АНАТОЛІЙЧУК.

Новомиколаївка
Запорізької області.

Чому я не став кандидатом

ГУМОРЕСКА

Про те, що спорт допомагає навчанню, я дізнався ще в дитинстві. Коли у четвертому класі мене хотіли залишити на другий рік, до завуча прийшов викладач фізкультури і сказав:

— Крайній нападаючий дитячої футбольної команди повинен підвищувати свій клас. Адже заради слави рідної школи він віддає тренуванням свій особистий час і здоров'я.

Це звучало переконливо, і до п'ятого класу я перейшов без осінніх переєкзаменовок, бо восени, як відомо, розпал футбольного сезону. У десятому класі я вже грав за юнацьку команду, і часу для навчання залишалося ще менше.

— Мистецтво футболу вимагає жертв, — сказав на педагогічній раді мій фізкультурний вихователь. — І мені вручили атестат...

Вступити у трудове життя знову допоміг спорт. Заводська футбольна команда, в яку я перейшов, була гордістю директора. Тут я з радістю дізнався, що перший розряд із футболу дорівнює шостому розряду слюсаря-фрезерувальника. А в мистецтві забивати голи я був майстром на всі ноги. Проте забивав я не тільки голи. Іноді приходив у шех забивати козла — щоб не втрачати зв'язку з колективом. Згодом допоміг команді одержати путівку у другу групу, а тренер допоміг мені одержати путівку на перший курс університету, як універсальному гравцеві.

Навантаження одразу підвищилися: довелося грати і за «Труд» і за «Буревісник». Дуже багато зустрічей відбувалося у мене з студентами і викладачами — вони приходили на стадіон уболівати за нас. Грав я добре: виходячи один на один з воротарем, майже завжди забивав, а от вихід один на один з викладачем найчастіше закінчувався голом у мої ворота. Я набрав дуже мало очок, тобто балів. Однак тренер, виступаючи у ролі чистильника, піднісав мої грихи, і я частенько виходив з положення поза грою, тобто поза навчанням.

За творчий підхід до гри я одержував чимало дипломів. Одного разу серед них виявився і університетський. За фахом я став геологом. Треба було щось відкопувати. Але не встиг — мене самого «відкопав» тренер однієї з столичних команд класу «А». За призначенням я повинен був їхати у Середню Азію. Та тренер сказав, що безглуздо закупувати свій талант у землю, чи в якісь бархани, — адже моя кар'єра буде побудована там на піску. Згодом він влаштував мене у геологічний інститут. Директор інституту поставив переді мною конкретне завдання:

- Ваша справа добувати золото.
- Золото?! Добувати?! — злякався я.
- Ну, припустимо, срібло, у крайньому разі — бронзу.
- Але ж я не...
- Нічого, добувати метали і відливати з них медалі будуть інші.

Ваша справа — забезпечити команду призове місце. Відтоді все пішло, як по маслу. З м'ячем і з директором я був «на ти». Відмінно вибирав місце — спочатку місце старшого наукового співробітника, а потім місце завідуючого лабораторією.

Річний план було виконано — команда одержала срібло. Поки я діяв ногами, колектив лабораторії працював, не покладаючи рук, — і моя перша наукова праця була закінчена. Колективна гра, тобто робота, мені завжди подобалась. Щоправда, деякі працівники сумнівалися у моїх наукових здібностях, кажучи, що моєю ахіллесовою п'ятою є голова. Але я швидко спростував ці наклепи, у черговому матчі забивши головою чудовий гол. Іноді бували у мене і зривні. Одного разу я зламав суперникові ногу. Проте все обійшлося — команда взяла мене на поруки. Траплялося, що й мене калічили, і на поле вибігали лікарі. Але по-справжньому не вони мене цікавили. Я був у захопленні від докторів наук. Бо згодом саме вони зробили свою справу — мою дисертацію. Звичайно, її треба було захистити. Але ж моїм фахом був напад, а не захист. Тому тренер подався до моїх офіційних опонентів з неофіційним візитом, і коли наша команда зайняла перше місце, мої позиції зміцнили. На засіданні вченої ради спочатку ніхто мені підійки не робив. Аж поки не піднявся якийсь мораліст:

— Товариші, що ж це виходить? Наш новий кандидат наук на очах у тисяч глядачів і мільйонів телеглядачів буде бігати у трусах. Яке неподобство! От якби він був шахістом і ходив у смокінгу і з краваткою, тоді інша справа.

Це було рівнозначно підійки перед пустими воротами. Після недовгої суперечки мене забалотували, тобто не прийняли до команди кандидатів. Але я не втрачаю надії. Може, мода на міні-спідниці незабаром перейде на міні-штани. От тоді я вже напевне проб'юся до воріт науки.

Олег СЕІН.

ГУМОРЕСКА

Вони посварились на вечорі в клубі.

— Ходімо за риг, порахуюсь! — зло сказав Жора Чуб.

— Ходімо! — із ще більшою злістю видавав Коля Зуб.

— Та ви що, хлопці, подуріли?! — заволав їх спільний знайомий Толя Бублик. — Ото знайшли місце! Хіба ви не зможете цього зробити завтра, на полі?!

— Правильно! — погодився Чуб.

— Згода! — кивнув Зуб.

Наступного дня вони зустрілись на полі. Жора Чуб був у білій футболці й синіх трусах, а Коля Зуб — у синій футболці й білих трусах. Жора Чуб був захисником команди «Двігун», а Коля Зуб — нападаючим команди «Мотор».

На восьмій хвилині першого тайму Зуб підхопив м'яч і стрімголов кинувся до воріт «Двігуна». І тут його зустрів Чуб. Стиснувши зуби, сказав: — Ось тобі, маеш, за вчорашне! — і з усього маху дви-

гонув його бутсою під коліно.

Зуб зойкнув, але, падаючи, встиг хуком зліва врізати Чуба в шелепу.

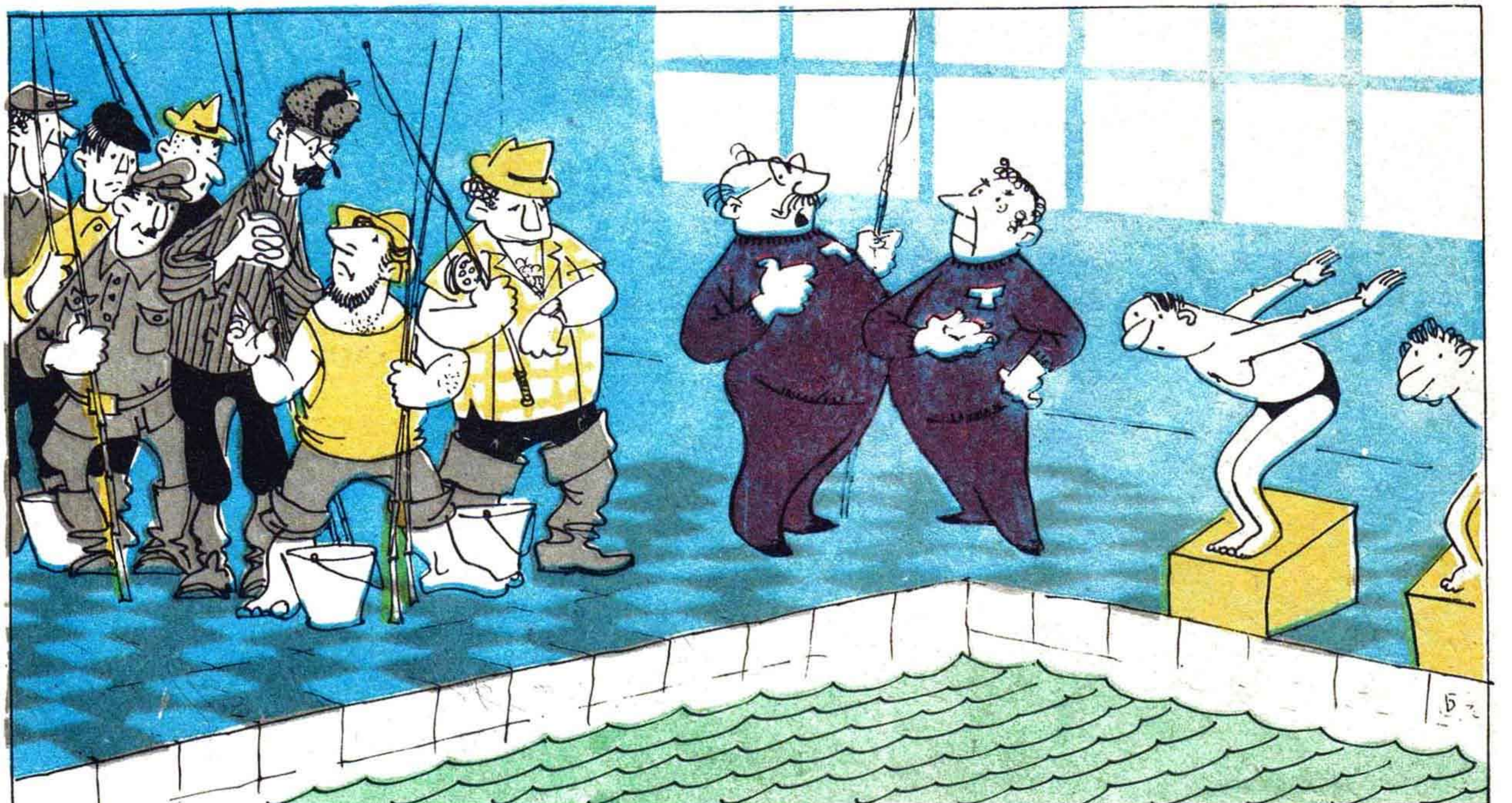
Пролунав свисток. Суддя двічі підніс догори червону карточку та двічі різко вказав рукою в бік трибун, що на всіх мовах світу означає: геть з поля!

Підтримуваний під руки товаришами, обоє почимчикували з поля. І обоє були задоволені.

А їхній товариш Толя Бублик, студент-заочник юридичного факультету, пояснював отетерілим болільникам:

— Правильно зробили хлопці! Якби вони це вчинили вчора, в клубі, то їм за хуліганство в громадському місці та ще й з нанесенням тілесних ушкоджень дали б не менше, як по року. А так дискваліфікують на дві-три гри — і крапка! Бо в наш час, зважаєте, завжди краще мати справу з суддівською колегією, ніж із судовою...

Овсій КРУКОВЕЦЬ.

— Закінчайте, товариші! Зараз починає заняття секція «Риболов-спортсмен!»

Народні УСМІШКИ

ПОВАЖНА ПРИЧИНА

Юнак після закінчення десятирічки вирішив працювати в рідному колгоспі. Голова запропонував хлопцеві написати заяву.

— Я не вмію, — відповів той.
— Як «не вмію!» — здивувався голова. — Ти ж маєш середню освіту.

— А я тоді в школі не був, коли ми проходили, як заяви писати.

Повідомив П. СНИГУР
з с. М. Дербчинки Шаргородського району Вінницької області.

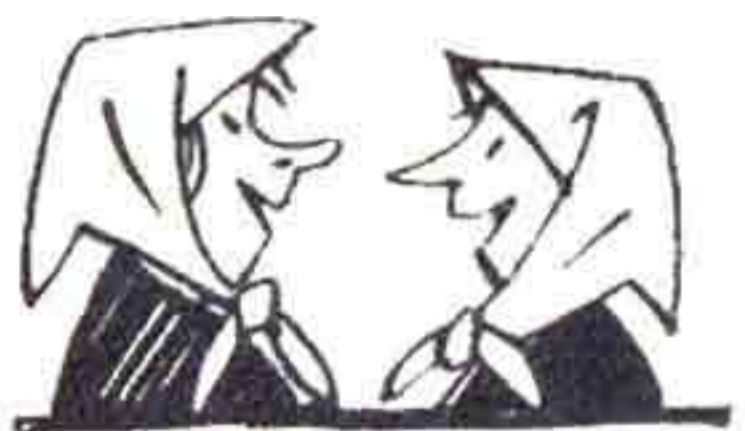
ПОРИЛИ

Якось зустрілись дві куми, і одна запитує:

— Ну, як там, кумо, ваші поросята?

— Та так, — відповідає друга. — Постелила їм соломи, а вони порили її, як свині.

Повідомив Н. КНАПІК
з с. Н-Миколаївки Веселинівського району Миколаївської області.

ВІДВЕРТО КАЖУЧИ

— Леоніде Йосиповичу, снажить одверто, що вас утримує від освідчення в коханні?

— Відверто кажучи, Маріє Іванівно, я боюся, що моє освідчення буде прийняте!

Повідомила Л. І. АНДРІЄВСЬКА
з с. Ольганівки Рожницького району Волинської області.

ЛІКИ ВІД СВАРКИ

Зустрілися дві молодички, і рощко, як живеш?

— Ой, Олечко, чоловік дуже ревнивий, і тому у нас часті сварки.

— А я винайшла ліки від сварки. Я з чоловіком домовилася за кожну сварку кидати по карбованцю в копилку.

— І цей метод помагає?
— Дуже помагає. В минулому році ми за ці гроші відпочили в Криму.

НЕ ТЕ, ЩО МЕНІ

Взимку поїхав чоловік у ліс по дрова, а жінка натопила в хаті, лягла на гарячу лежанку і гріється з дітьми. Дівчинка і говорить:

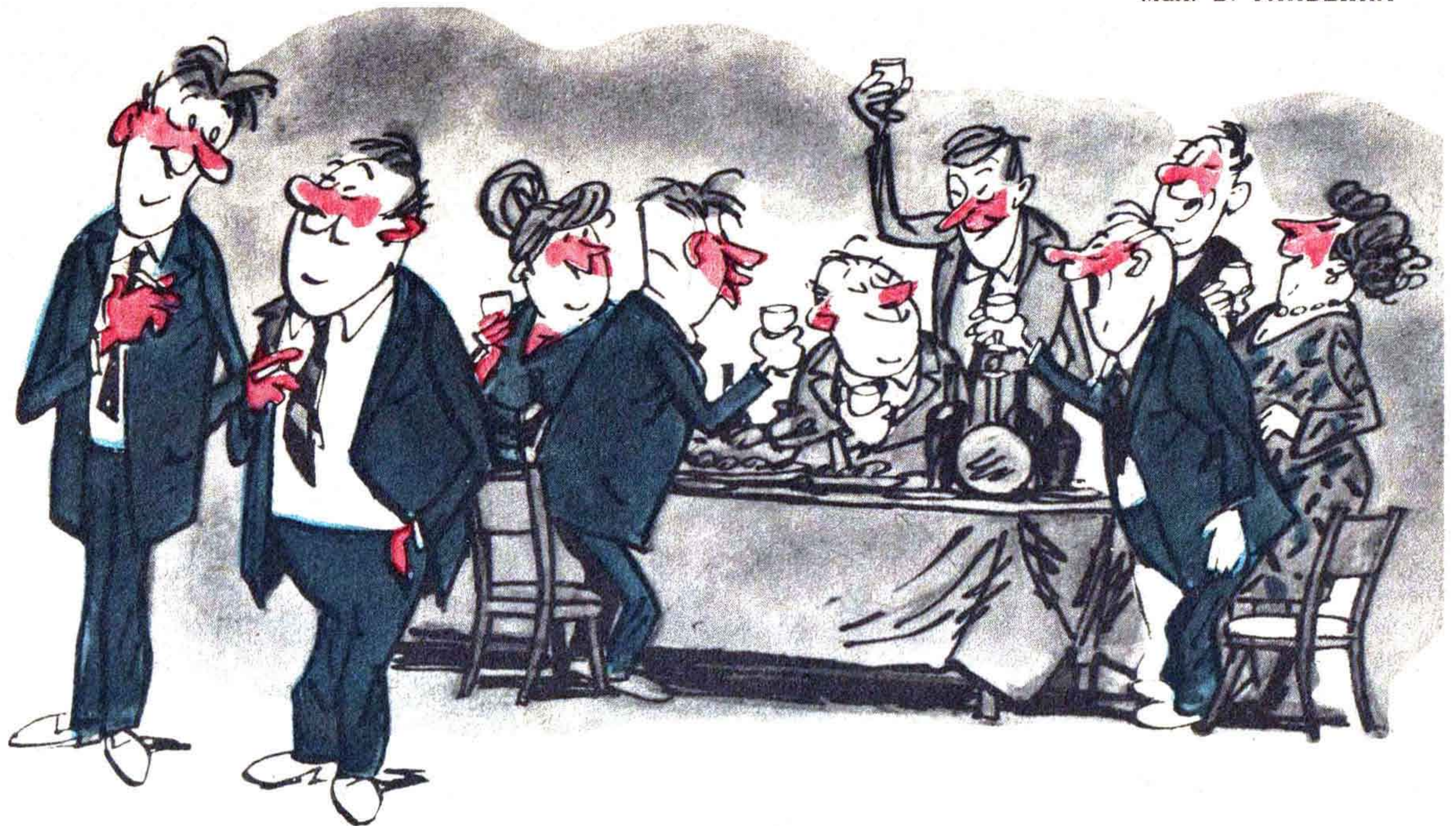
— От десь тато мерзне. Бач, який надворі мороз.

А мати на це відповідає:

— Нічого йому не буде! Як змерзне, то буде бігти і зігріється. Не те, що мені тут на лежанці: пече, а посунутися нікуди.

Повідомив С. П. ГРИЦЕНКО
з м. Києва.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— На мій погляд, у Григорія Степановича банкет був кращий.
— Зрівняв, той же докторську захистив, а Пастушенко тільки кандидатську...

НОВИНИ З ПИТАНЬ ТЯГАННИ

ПОЖАЛІВ ДІД ОНУЧКУ

А почалося з того, що пожалів дід онучку. Дівчинка бігає в п'ятий клас, а підручника з математики у неї немає (як і в багатьох п'ятикласників у Севастополі). І написав дідусь листа до Києва у Міністерство освіти УРСР. Допоможіть, мовляв, підштовхнути кого слід, щоб підручними з математики завезли. І підписався: «З пошаною пенсіонер Черушев».

У Міністерстві освіти розпечатали листа, глипнули на підпис «пенсіонер» і моментально, не читаючи, баць — зіпхнули в Міністерство соціального забезпечення: «Розбирайтеся там зі своїми пенсіонерами!»

Соцзабезівці теж не стали читати листа, а глипнули тільки на підпис «пенсіонер» і зафутболили його назад до Севастополя, у міськсозбез. Ще й цидулу притулили:

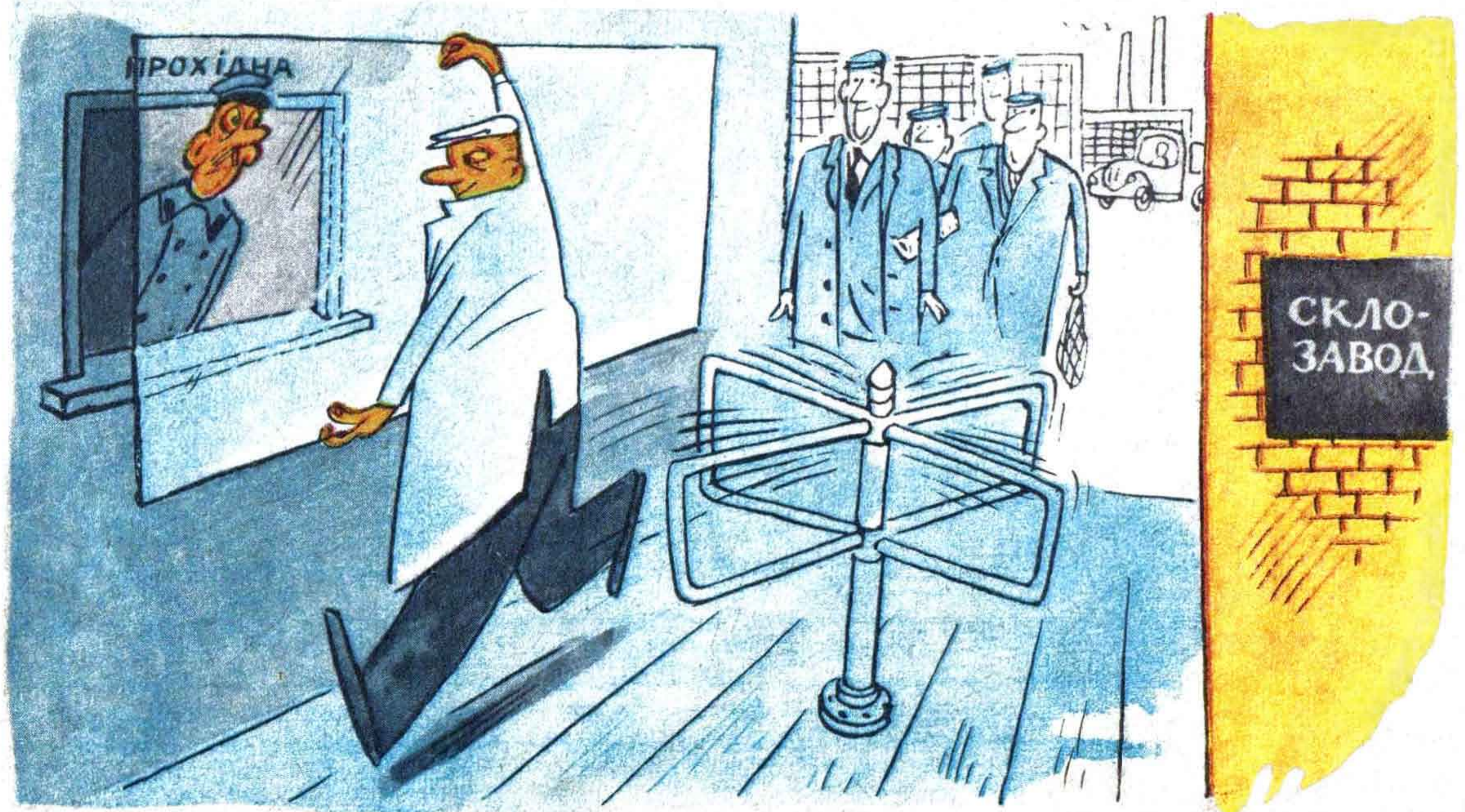
«Управління побутового і трудового влаштування інвалідів та установ соціального забезпечення надсилає на розгляд адресовану МСЗ УРСР заяву Чернишева В. П. про надання матеріальної допомоги. Про наслідки повідомте заявникові».

Севастопольські соцзабезники спочатку було заметушилися, а потім, на відміну од міністерських трудівників, не пропустивши ані титла, ані коми, прочитали листа, перевірили Чернишева назад у Черушева і переслали написане до міськвно «для рассмотрения и разрешения по принадлежности».

Не знаємо, що там уже міськвно «разрешал по принадлежности», а дідусь Черушев зібрав усю цю «гумористику» і переслав нам.

Історія, як бачите, і справді сміху достойна.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

Без слів.

ВІДВЕРТА ПРОМОВА

В сенаті Сполучених Штатів обговорювався законопроект про незначне збільшення податків на нафтові монополії. Виступав з цього питання і сенатор Рассел Лонг, нафтовий мільярдер.

Говорив він недовго, але з пафосом і по суті справи: «Нафта і газ, — сказав він, — приносять мені величезні прибутки. І я переконаний у тому, містери, що інтереси кожного окремого громадянина, зливаючись, стають інтересами держави. Якби я не міг захищати тут інтересів нафтової промисловості, я не був би гідним представником нашої великої країни!»

В сенаті не тільки Рассел Лонг такий гідний представник. Інші сенатори теж знають, що таке власні прибутки. То й не диво, що законопроект про підвищення податків на нафтові монополії сенат провалив.

НЕ ПІДСТУПИШСЯ...

Англійське законодавство споконвіку передбачає найрізноманітніші життєві ситуації. На все є в ньому, здавалося б, точна й вичерпна відповідь — що можна в Англії, а чого, навпаки, не можна. Тут навіть років так із тріста існує й діє понині закон, що точно визначає вагу будь-якого предмета хатнього вжитку, яким чоловік може вдарити свою дружину, щоб це не вважалося за кримінал. Одне слово, дуже передбачливе законодавство.

А от містер Хатчінсон, власник видавничої фірми «Хатчінсон паблішінг» знайшов-таки в ньому шпарку і скористався нею. Він поставив запитання: чи заборонено в Англії видавати таку книгу як «Майн кампф» Гітлера? Зверніть увагу: містер Хатчінсон не запитує, чи можна в Англії видавати таку книгу, а чи заборонено видавати її в Англії?

До речі, це запитання він поставив уже після того, як

видав ту фашистську біблію чималеньким тиражем. Видав і мовчки став дивитися на англійських законознавців. Мовляв, спробуйте-но, чи вдасться вам підступитися до мене!

А британські охоронці закону й справді не знають, як до нього підступитися. Англійська громадськість, обурена розповсюдженням у країні гітлерівського маячіння, вимагає вилучення цього видання з продажу, а містер Хатчінсон тільки посміхається.

Спробував було якийсь лондонський суд винести ухвалу про вилучення того видання, а містер Хатчінсон — негайно ж до вищої судової інстанції. А там тільки руками розвели. Справді, нема такого закону, щоб не можна було видавати саме цієї книжки. Отак бідкаються англійські судді, а містер Хатчінсон тим часом готує нове видання. Бо ж у старій добрій Англії, як кажуть, закон є закон!

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Сьогодні на концерті ти будеш грати першу скрипку.

НУ Й КАТОРЖНЕ Ж ЖИТТЯ!..

На початку п'ятдесятих років жителі італійської області Емілія здригалися від самого слова — «Казаролі». Під цією назвою діяла злочинницька організація широкого діапазону: грабіжництво, вбивства, шантаж, шахрайство — цим не вичерпувалася діяльність зграї. Очоловав «підприємство» молодий на той час, але вже досвідчений і спритний Паоло Казаролі (за ймення зграї, як бачите, правило прізвище керівника, і вже це говорило про велику шану до нього «джентльменів удачі»).

Але все прекрасне у цьому світі має кінець, і 1952 року Паоло Казаролі потрапив за ґрати, причому в міру того, як впливали нові й нові подробиці діяльності зграї, строк покарання поступово збільшувався. Одне слово, практично екс-ватажок отримав довічну каторгу.

Що то за каторжне життя було, можна судити вже з одного: у в'язниці Казаролі посилено займався живописом. А відомо про це стало після того, як у тюрмі сіцилійського міста Рагуза (де тепер перебуває синьор Паоло) в присутності численних гостей і журналістів відбулася весільна церемонія: 44-річний Казаролі побрався з 36-річною красунею Джулією Пазинетті.

І ось при такій приємній нагоді в заяві для преси молодий підкреслив, що сильна пристрасть до нареченої виникла в нього під час спільних занять живописом протягом останніх років.

Точно невідомо, коли в Рагузі буде влаштовано персональну виставку подружжя, але те, що місцеві власті зробили для Казаролі з каторги «солодке життя», сумніву не підлягає.

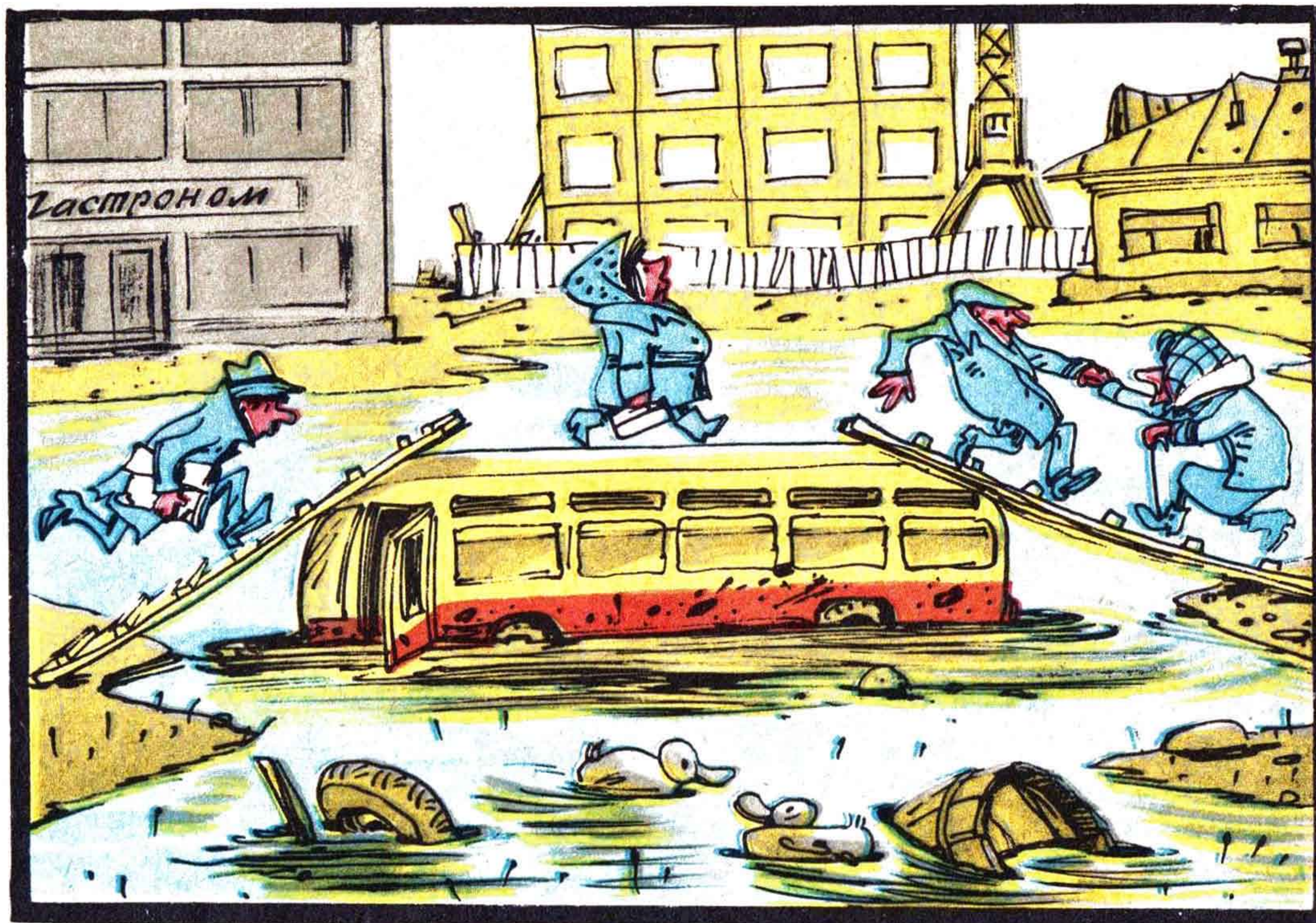
Дали перцю!

Петро Михайлович Хвостенко, як той хитрий заєць, кілька років заплутував свої сліди, аби сховатися від рідної дитини і не платити аліментів.

Кілька разів на заплутані сліди натрапляли судвиконавці Макарівського і Києво-Святошинського районів, але Хвостенко буквально вислизав з рук.

Нарешті працівникам міліції Бородянського району Київської області вдалося затримати батечка, що відрікся від дитини.

Як повідомив редакцію заступник голови Київського обласного суду т. Паневін, за злісну несплату аліментів Хвостенко П. М. засуджений на 1 рік позбавлення волі.

— Добре все-таки, що й по нашій вулиці пустили автобуси.

Юрій ІВАКІН

З циклу пародій «Піп та собака»

Андрій ГОЛОВКО

У БУР'ЯНАХ

Ще за селом на далеких золотих гонах гасло сонце, як до хати попа Євлампія сходилися гості... Господар з господинею чемно запрошували до вечері.

Торготіли стільцями, шумно сідали до столу.

...Їли, пили. Багато пили... Між чарками точили балачку. У голови Матюхи пика червона, як баклажан, розмазалась в п'яну посмішку. Його почтиво слухали. Сопів від уваги низькобровий куркуленко Книш, пухлими пальцями обмацуючи карафку з перваком. Блідий від хмелю Гнида важко ворухив посоловілими очима, наче гирі пересував: чи не вскочив у хату хтось сторонній? Наказали попаді відпустити додому наймичку, щоб не підслухувала за дверима.

Про щось змовлялися хрипкими з перепою голосами.

Раптом Матюха:

— А ну вилазь, сволочі!

Витяг нагана з галіфе, тиче в когось під столом. Почулося гарчання. З-під скатертини вищирилася собача морда.

— Чий собака?

— Мій, Матюхо, не лякайся, — каже піп. І до собаки:

— Пішо' вон, дурак!

Слухняний собака: мовчки з хати. Засміялися. А Матюха, хмурий, п'яний удризг, очі кров'ю налялися — трах по столу кулаком, як довбешкою:

— Це я злякався?! Та я, вашу матю... А як він усе чув і донесе?

— Хто донесе? Не наврочуй, Матюхо... То ж натуральний собака, з діда-прадіда собака!..

— Мо' собака, а мо' й не собака... У наш час всяке буває. Ризикувати не хочу. Він усе чув — факт!

— Справді, діло сурйозне, — хитнувся на стільці геть сп'янілий Гнида. — Треба це діло з усіх боків обміркувати, а тоді по-військовому — рраз! — і ваших нет!

— По-моєму, без усяких балачок шльопнуть гада і точка! — крізь зуби по паузі куркуленко Книш.

— Опредільонно!

Поza столом — як струм по всіх пробіг.

— Та що ви, друззя! — розп'яв руки піп Євлампій. — Він же наш, християнський собака. Він як дівка: у тілі, грудистий. Вдивленіє чисте, а не собака!.. — У голосі попа докір і мука.

Підбігла попадя, заспокоює чоловіка:

— Ну, не треба, Євлампію. Не розстроюйся. Тобі ж не можна. А товариш голова діло кажуть.

П'яним гуртом умовляли старого, бадьорили перваком. Це, мовляв, батюшко, не тільки нас, а й вас торкається. А як раптом той заговорить, мов Валамова ослиця, й усіх викаже? Та й навіщо отцю Євлампію такий ненажера? Хіба на нього наробиш? Певно й харч у батюшки цупить?

— Бувало... — згідно хитнув головою піп.

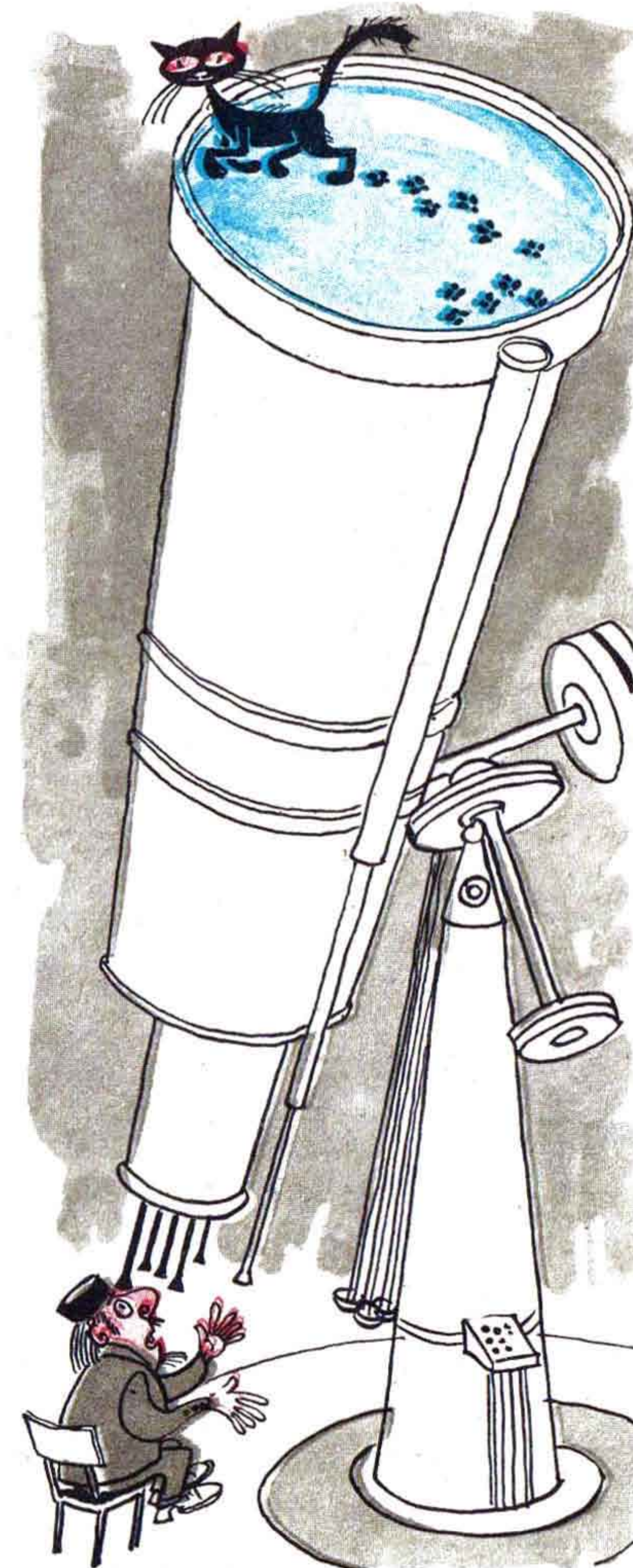
— От бачте!..

Поверталися вночі хлопці з гулів та загавилися по дорозі біля попової хати. Бачать з-за тину: хитаючись, мов п'яний, несе піп щось важке в мішку й закопує в бур'янах під грушею.

— Їй-бо, скарб ховає, — здогадалися хлопці. — Мабуть, церковні коштовності, щоб державі не здавати...

Десь за селом ген там на далеких гонах сходило сонце. Либонь ночувало на бур'яках.

Мал. А. СВИНЦОВА

— Не можу второпати: звідки це на Чумацькому шляху котячі сліди взялися?

КОЛОДНА Графомана

С. Т. з м. Києва пише:
«Невдержався і написав гумореску, По-
силаю на ваш осуд».

— Спасибі. Осудили. Наступного разу по-
старайтеся «вдержатися».

Ю. Г. з Одеської області:
«Буду писати й далі і хай мене не дру-
кують! Так, видно, повинно бути».

— А знаєте — ви вгадали.

В. К. із Київської області:
«На світі все можливо, навіть те, що ця
гумореска про святу правду не побачить
світу».

— Щоб ми світу не побачили, якщо це не
свята правда!

І. Л. з м. Сум:
«Надсилаю свої твори для надрукування,
а ви робіть так, як треба: так — так, ні —
ні».

— Так-так: ні-ні,

І. І. з Тернопільщини:
«Як відомо, спортсменам підвладні віки, а
я хочу написати повість про спортсменів».

— А може, краще, щоб вам були підвлад-
ні віки?

В. Т. з Вінницької області:
«Був колись я просто Вася,
А тепер, кат зна, хто я...»

— Васю, друже, ми теж не знаємо!..

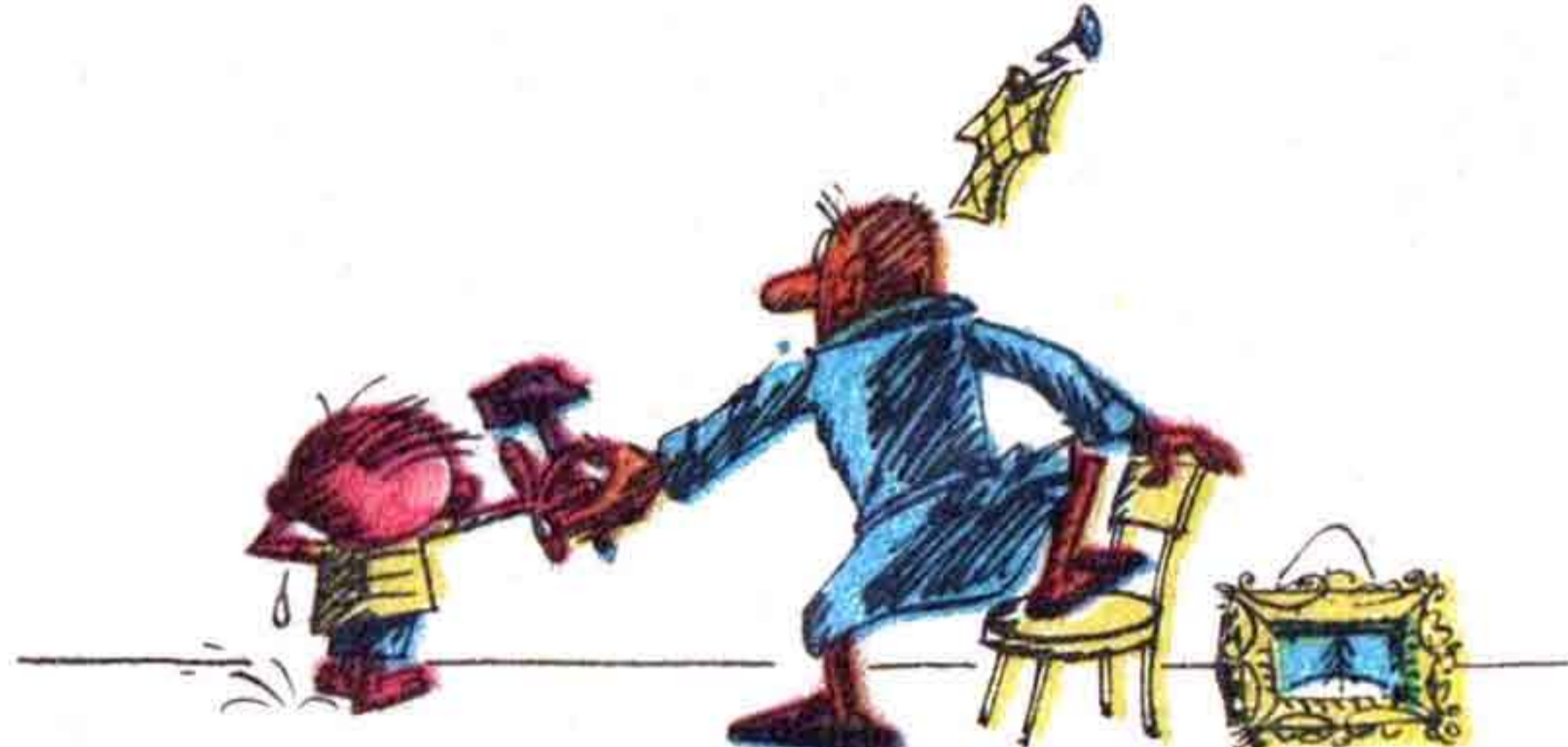
В. І. з Дніпропетровської області:
«З 18 років я писав економічні статті, 3
20 — драматичні повісті та оповідання. Те-
пер лікарі радять писати гуморески...»

— Не слухайте їх — гумористи живуть
найменше!

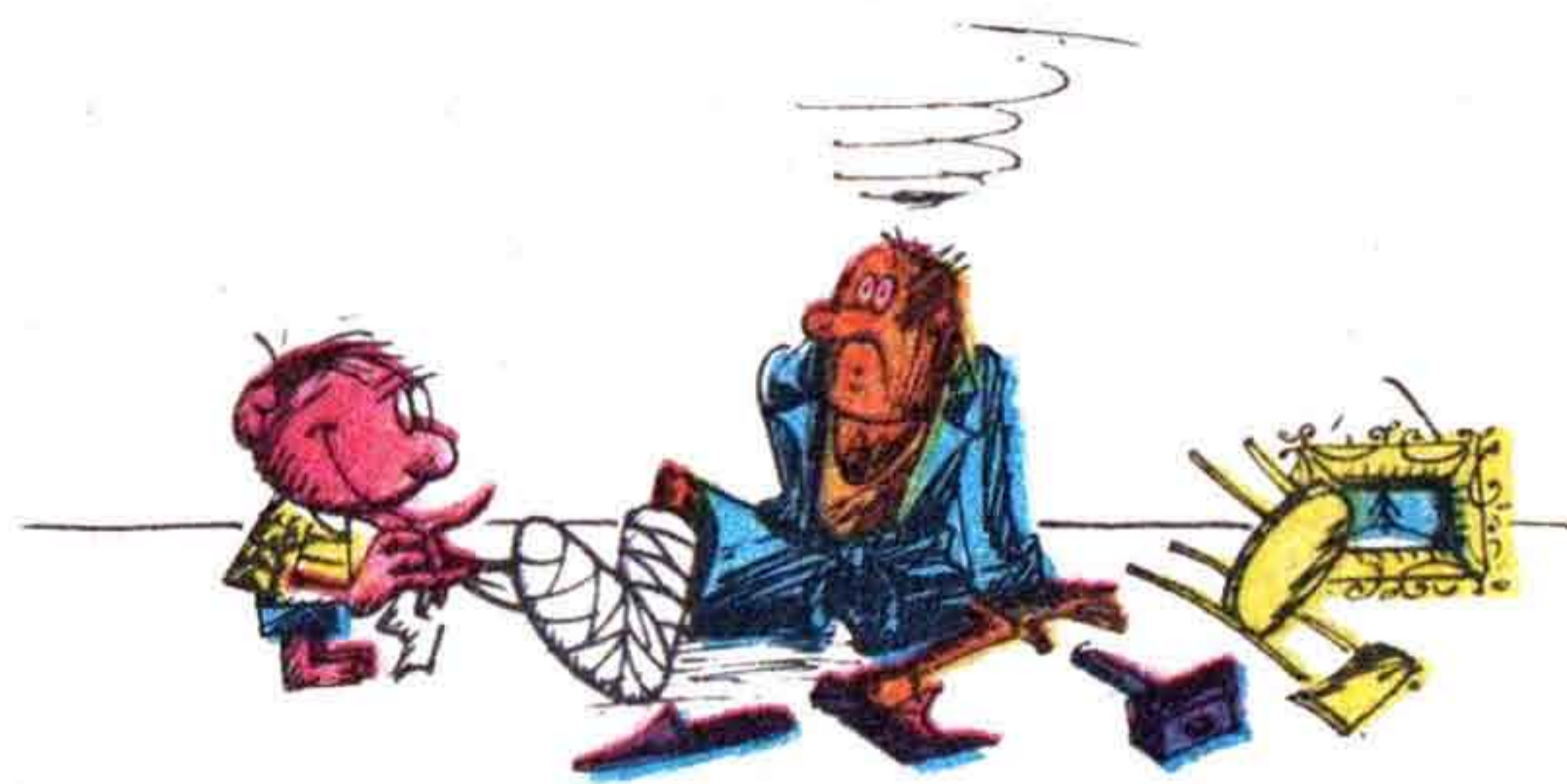
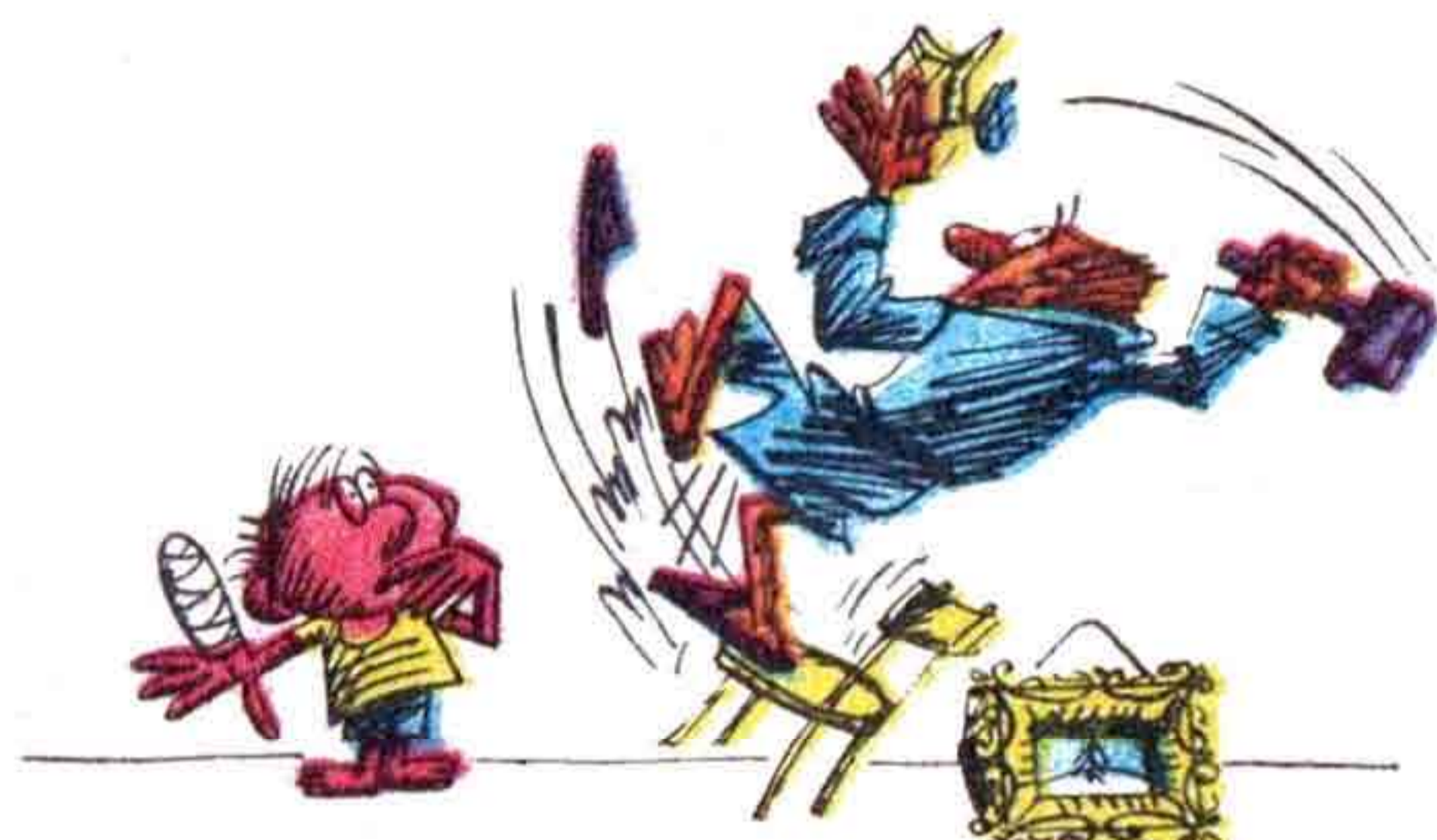
Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Теж мені мужчина: не може гвіздка
забити, щоб пальця не покалічити!..

— Давай я сам заб'ю.

КОРОТКО КАЖУЧИ

Машину часу створити не важ-
ко. Значно важче знайти для неї
гараж.

*

Добре сміється той, у кого всі
зуби цілі.

*

Ревнувати дружину, яка зна-
ходиться в обіймах Морфея, —
надревнощі.

*

Трапляється, що й Флюгер дає
вказівку Вітрові, куди дуети.

*

Немає такої таємної вечери,
котра не стала б явною.

*

І диригент інколи втрачає по-
чуття такту.

*

Не лізь на рожен, бо ніхто не
зна, як із нього злізти.

Євген ТУРОВСЬКИЙ.

*

Посилаючись на зоровий дефект,
він не помічав тих, у кого пози-
чав гроші.

*

Нероба заздрив зіпсованому ав-
томатові: «От молодець! Гроші бе-
ре, а не робить нічого».

*

Директор дотримувався дієти.
Тому звільняв з роботи тих, у чийх
виступах відчував перець.

*

Створивши для сусідів справж-
не пекло, наклепник жив, як у
раю.

Борис БАБАНОВ.

м. Івано-Франківськ.

Друзе Перче!

Чув, либонь, як у пісні співається:
«А ми просо сіяли, сіяли...»
«А ми просо витопчем, витопчем...»
Щось схоже на це відбувається і у нас, на дорозі, що з'єд-
нує село Бурти з районним центром.

— Ми ж дорогу зовсім недавно збудували, — нагадуємо свое-
му сусідові — голові колгоспу ім. Кірова т. Дігтяру. Ще й по-
яснюємо йому, що на це потратили дуже багато сил і коштів.

Та його, уяви собі, це мало турбує. Він на дорогу випускає
гусеничні трактори, а ті своє діло роблять: так дорогу по-
шматували, що вже й автобус до нас ходити перестав.

Підняжи, Перче, що нам удіяння з таким сусідом? Тільки не
радь обминати його десятою дорогою, бо зробити це немож-
ливо: дорога ж у нас одна!

КОЛГОСПНИКИ
(15 підписів).

с. Бурти Шполянського району
Черкаської області.

Запрошуємо тебе до участі в мотогонках. То не біда, що у
тебе мотоцикла нема. Ми теж без нього обходимося. Хороший
мотоцикл марки К-750 у нас був і добре нам у роботі підсоб-
ляв, але зіпсувався. Полагодити його в грудні 1969 року взя-
лися працівники Радеківської ремонтної майстерні. З того часу
у нас і почалися гонки. Ми — за ремонтниками, а вони — від
нас. Ми — до обласного управління побутового обслуговування,
якому майстерня була підпорядкована, а нам звідти — що
цей об'єкт давно вже передано Львівському заводу технічного
обслуговування автотранспорту.

Отак, без мотоцикла, і тривають наші багатомісячні мото-
гонки... Побажай нам, Перче, щасливого фінішу!

О. СКИДАН,
економіст Радеківського міжколгоспшляхбуду.

Здавалося б, у наш технічний вік уже годі когось здивувати
будь-яким витвором людської думки. І ти либонь не повіриш,
коли скажу, що багато дошкільнят нашого міста, отих самих
дітлахів, які уже в космонавтів граються, дивуються, як їм
кажуть, що електрика може не тільки квартири, а й вулиці
освітлювати.

Батьки розказують їм, що років 4—5 тому навіть наші ромен-
ські вулиці освітлювалися, коли темнота наставала. А що те-
пер — темні, так це тому, що електролампочки поперегоряли,
а дяді, які за благоустрій міста відповідають, на це й вусом
не ведуть. А діти не вірять.

Дійшло до того, що один мій знайомий навіть водив серед
ночі свого п'ятирічного синочка на одну із тих кількох ро-
менських вулиць, які ще освітлюються такти. Але ж влашту-
вати дітям такі екскурсії — це не вихід. Дітям уночі спати
належить.

Допоможи, любий Перче, освітити вулиці, заради дітей допо-
можи, а то, бачиш, малюки роменські отакими невігласами у
наш технічний вік ростуть. Та що діти?! Дехто й з дорослих
вважає уже, що якби раптом вулиці у Ромнах знову почали
освітлюватися, то це чудом здавалося б.

Якщо правду казати, то й сам себе вже іноді на цій думці
ловлю.

М. ВЕЛИКИЙ.

м. Ромни на Сумщині.

Чи не шукаєш ти собі хорошого каринатуриста? Якщо так,
то довго не ходи й не шукай, а прямуй просто на вулицю Ле-
ніна, у столичне фотоательє № 3. Оце тут він і є. Зовуть його
Круглим Семеном Семеновичем, і за фахом він — майстер фо-
тографії. Але насправді він — майстер фотокаринатури, і ти,
Перче, в цьому легко переконаєшся, якщо хоч раз потрапиш у
об'єктив його намери. Словом, на кращі фотокаринатури, ніж
у нього, тобі ніде не розжитися. Дехто з клієнтів називає це,
правда, фотохалтурою, — та що ти з них візьмеш, як вони на
справжньому мистецтві не розуміються!

О. МАКАРОВА,

редактор-організатор міського радіомовлення.

м. Ірпінь
Київської області.

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ГУСАКА...

«Сьогодні, тобто 29 серпня я за-
тримав громадянку з 2,5 кг ребер.
Дома у неї виявив ще 7,5 кг ребер.
Ці ребра належать не їй, а її чо-
ловікові. Де він бере ребра, вона
не знає. Якщо він має ребра, то
вона їх продає на базарі. Гроші,
одержані від продажу його ребер,
вона віддає йому».

(Із протоколу).

Надіслав В. БОВА.

м. Київ,

«Наш колгосп за цей рік попов-
нився на 114 голів великої рогатої
худоби, в тому числі 9 коней».

(Із звіту).

Надіслав Н. КОТЛЯР.

с. Яковлівка
Харківського району
Харківської області,

«Начальнику охорони заводу
від ради спортивного товариства
Службова записка

Просимо вашого дозволу випус-
тити за прохідну нашого заводу
друкарську машинку для участі у
міжнародних змаганнях з важкої
атлетики.

Машинка марки «Оптіма»
№ 1567849, зеленого кольору. Від-
повідає за машинку тренер тов. Пет-
ренко Г. В. і він же припровадить
її на постійне місце, після змаган-
ня.

При цьому доповнюємо: змаган-
ня будуть недалеко, в заводському
Будинку культури.

Голова заводської ради ДСТ».

Надіслала Т. БОДАК,

м. Київ,

«Приміщення МТФ № 1 нове, но
построєно безпояття: в примі-
щенні нема дневного света, днем і
ночю корови осіменяються при
електричному свете от которого
нічого не видно і корови осіменя-
ються на помаци».

(Із доповідної записки
ветфельдшера).

Надіслав П. МАТЯШ.

Зіньків
Полтавської області.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У листі до «Перця» з с. Іванів-
ки Калинівського району батьки
писали про негідну поведінку вчи-
теля фізкультури місцевої 8-річної
школи Шкрабалюка Р. П.

Завідуючий відділом науки і уч-
бових закладів Вінницького обко-
му КП України т. Лютворт пові-
домив, що викладені у листі фак-
ти підтвердились.

За аморальну поведінку та не-
задовільне викладання фізкульту-
ри т. Шкрабалюка з роботи зня-
то.

★ Про те, що голова Дмитрів-
ського сільського споживчого то-
вариства Шамоєв Г. Г. (Дніпропет-
ровська область) не відповідає
своєму призначенню, писалося у
листі пайовиків.

Правління Нікопольської райспо-
живспілки перевірило цього листа
і повідомило, що наведені в ньо-
му факти підтвердились.

За систематичне невиконання
плану роздрібного товарообігу та
порушення правил торгівлі Шамо-
єва з посади голови ССТ знято.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР КУТОЧОК ДЛЯ КУРЦІВ

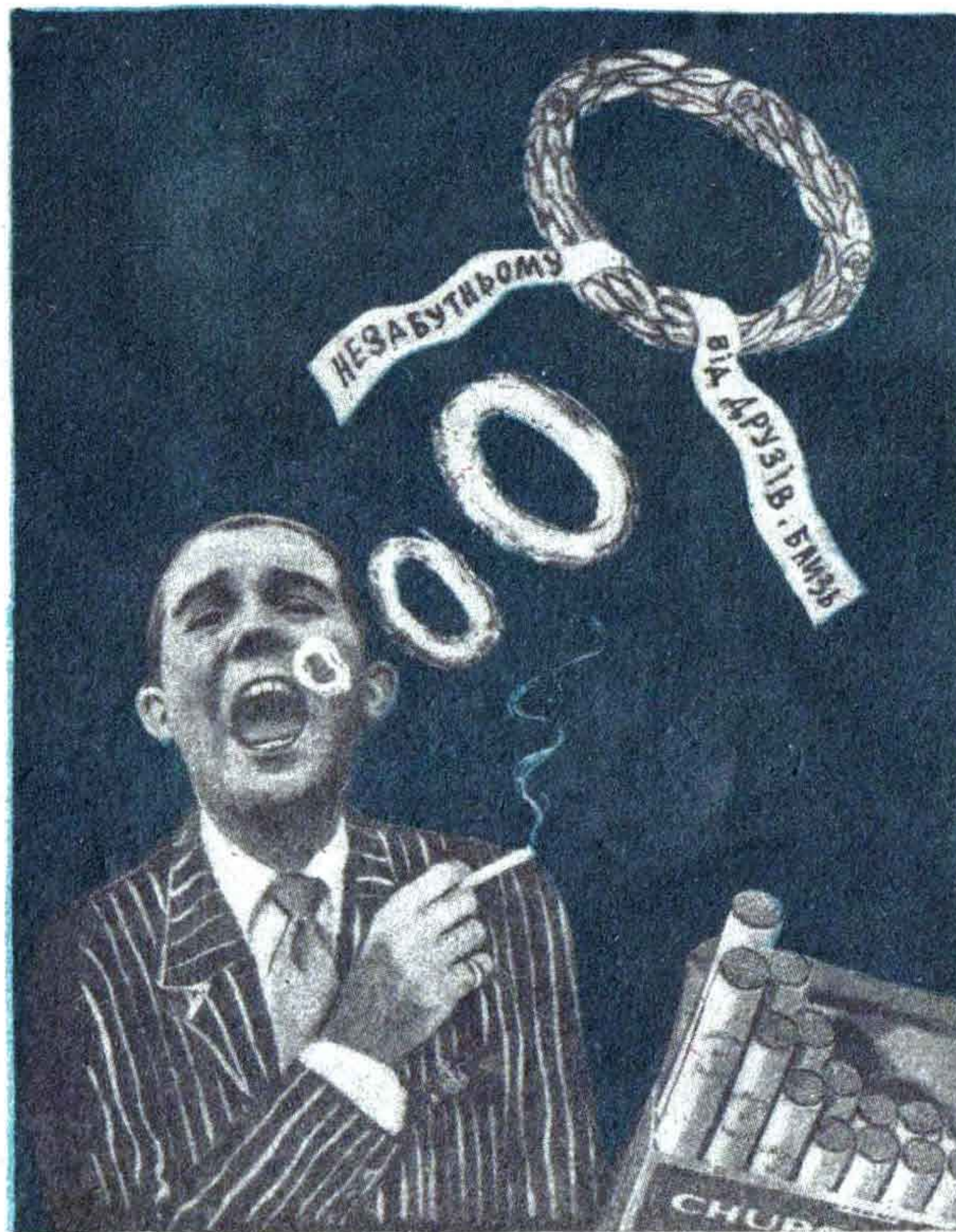
Спалювання у XV віці...

...і в XX-му.

— Може, я був би
красивим, високим псом,
якби мене хазяїн не під-
курював тютюновим ди-
мом.

Без слів.

Стовп щастя.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН (заст. головного редактора),
С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА.

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. 41-82-12, 41-83-46, 41-83-79. Для телеграм: Київ Перець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 7 (857).
(на українському мові).

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 2. III. 1971 р.
Папір 70×108¹/₂. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн. друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

Підписано до друку 16. III. 1971 р.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець»

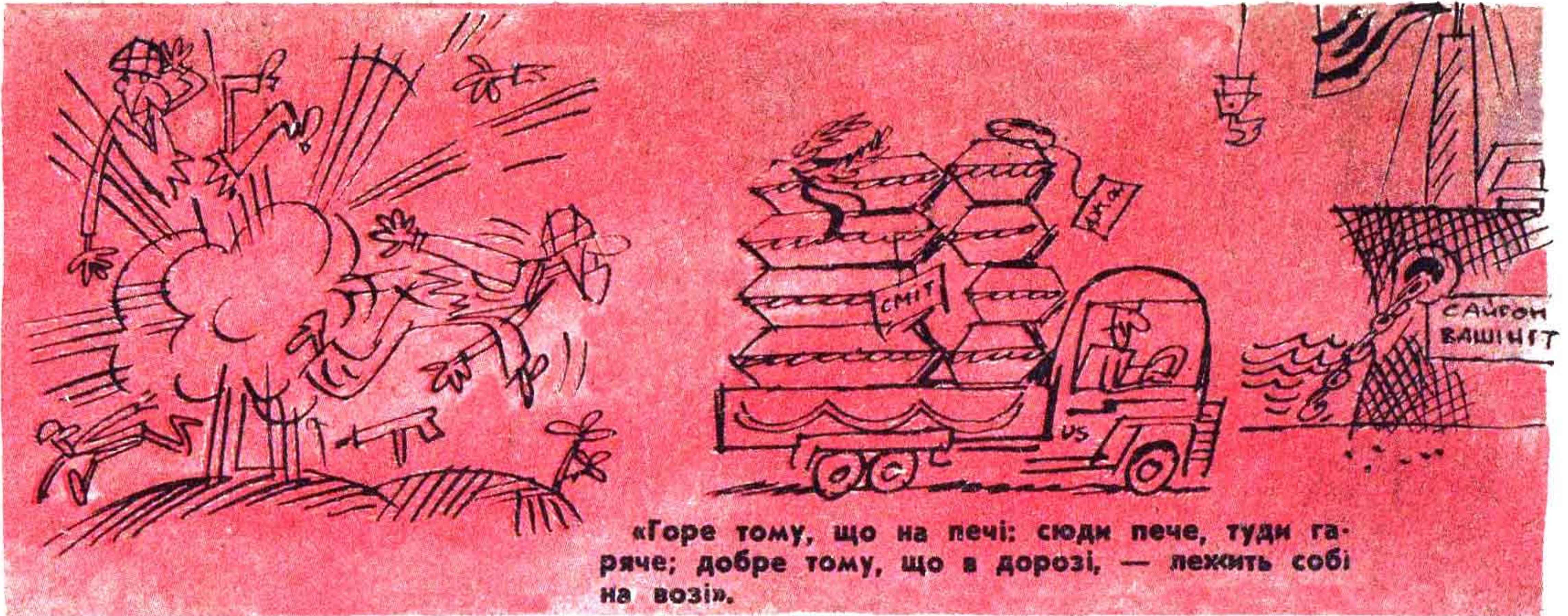
БФ 10584. Комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 01257. Тираж 2 200 000 прим.

Отсканировал О. ЛЕСЬКИВ, обработал А. ЛЕБЕДЕВ для <http://perec-ua.livejournal.com/>

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

«Хоч мене в гості не зовуть, та я знаю, де живуть».

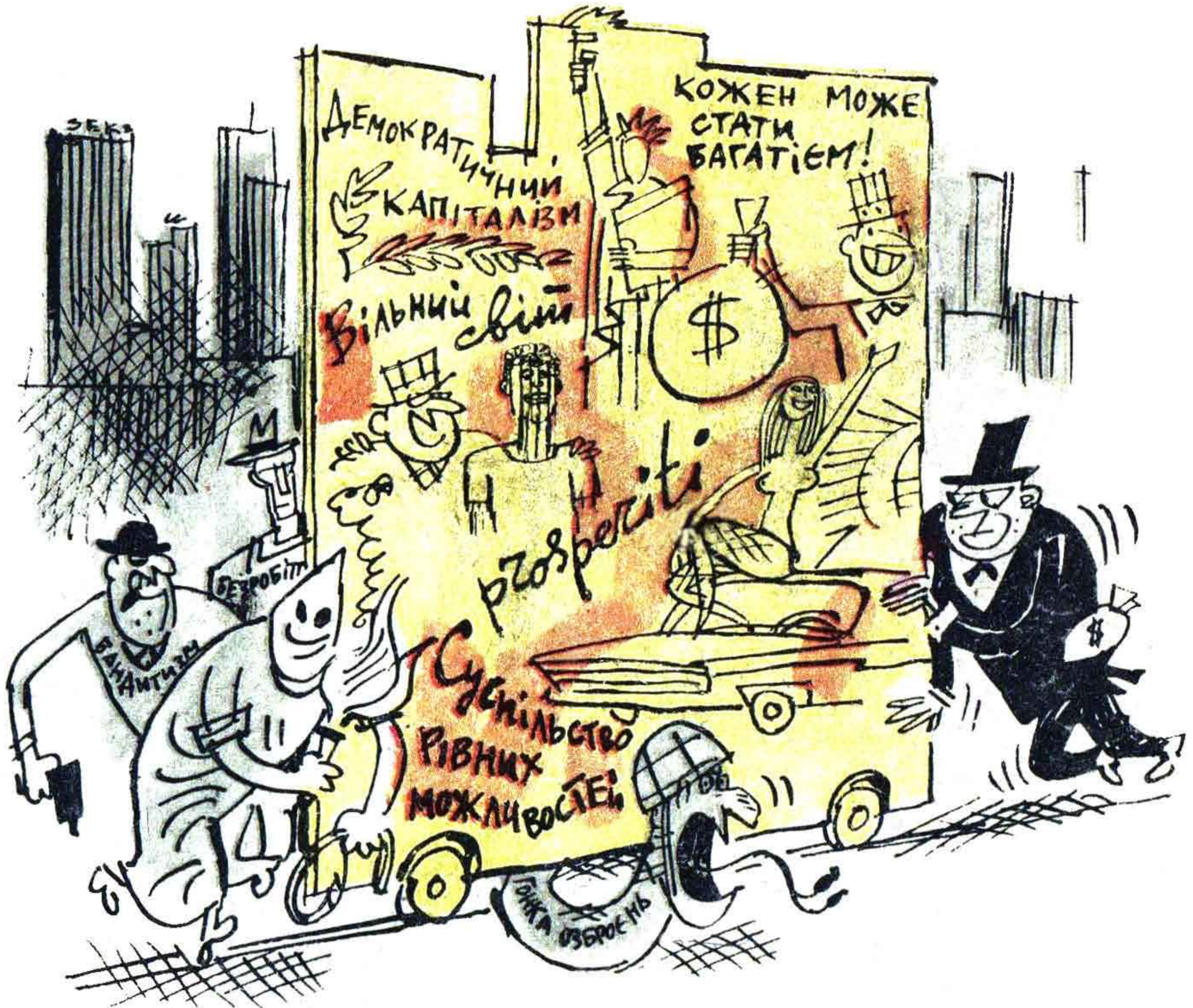

«Горе тому, що на печі: сюди пече, туди гаряче; добре тому, що в дорозі, — лежить собі на возі».

«Нічого дзеркало винить, коли пика погана».

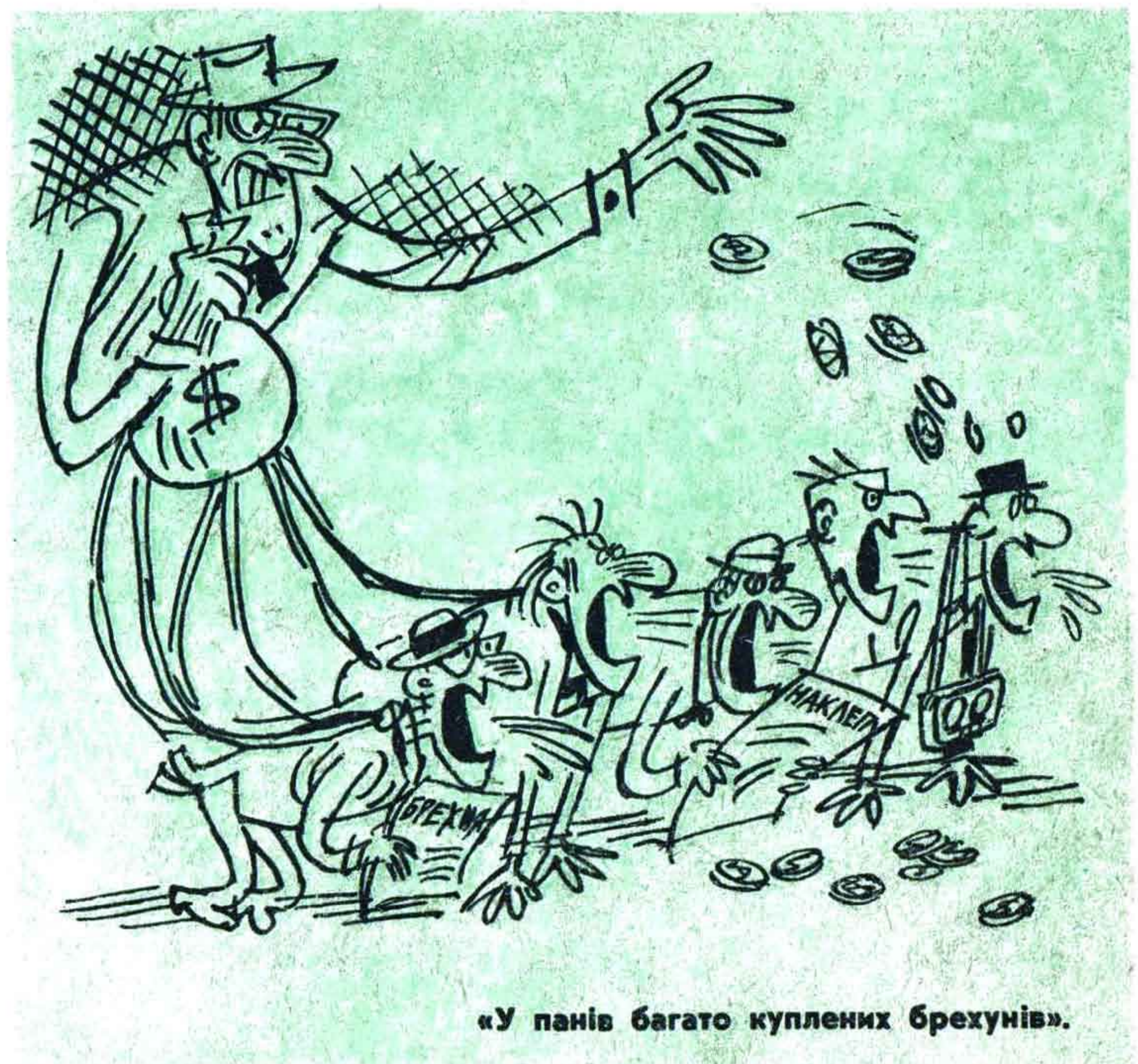
**ПРИКАЗКИ НАРОДНІ
НА ТЕМИ МІЖНАРОДНІ**

«Крий, ховай погане, а воно ж таки гляне!»

«Милості просимо мимо наших воріт борщу сьорбати».

«У панів багато куплених брехунів».